

กระถางชำจรรมานันท์

ฉบับที่ ๓๑ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

๘. ท่องสวรรค์

อาดตามูมานะฝึกกรรมฐานตามแบบของหลวงปู่ ก็ด้วยความอยากมีฤทธิ์มีเดช อยากไปเที่ยว นรก สวรรค์ คร่ำเคร่งกับการฝึกแบบเอาเป็นเอาตาย ดีที่ทางบ้านศรัทธาหลวงปู่ทุกคน ไม่งั้นคงจับอาดมาส่งโรงพยาบาลไปแล้ว...

เย็นวันหนึ่งของปลายปี ๒๕๒๑ พี่ชาย (คุณประสิทธิ์ เพชรชั้นสกุล) ชวนอาดมาไปฝึกกมนิยมิทธิที่บ้านท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท.ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์) โดยบอกว่าใครฝึกวิชานี้ได้สามารถไปนรก สวรรค์ ได้เลย...

อาดมาแทบหะไปด้วยความตั้งใจ โช้...เสียเวลาฝึกแทบล้มประดาตายก็เพราะเหตุนี้ พอรู้ว่ามีการฝึกสอนให้ จะไม่ให้อาดมาตั้งใจได้อย่างไร กระนั้นก็ยังไปแทบไม่ทันเวลา เพราะเขาจะลงมือฝึกกันแล้ว...

ผู้เข้ารับการฝึก รวมอาดมากับพี่ชายแล้วมีอยู่แค่เจ็ดคนเท่านั้น ได้รับความเมตตาจากพี่ๆ ทุกท่าน จัดหาเครื่องบูชาครูมาให้ทุกอย่าง ยกเว้นเงินหนึ่งสลึง ที่อาดมาพาซื้อไปหาแลกมาจนได้ มารู้อีกหลังว่าใส่เกินก็ได้ ขายหน้าขมดเลย...

พอสมทานกรรมฐานเสร็จ ครูฝึกก็ให้ทุกคนภาวนา "นะมะพะธะ" ครู่หนึ่ง พออารมณ์ทรงตัว ก็มีครูฝึกมานั่งอยู่ข้างหน้า แนะนำให้ทำตัวสบายๆ สอนให้ทำใจเลิกห่วงร่างกาย แล้วสอบถามว่า...

"เห็นแสงสว่างมั๊ย...?" "ไม่เห็นครับ" "เห็นภาพพระพุทธรูปเจ้ามั๊ย...?" "ไม่เห็นครับ" สารพัดจะไม่ครับ...อาดมาก็อยากเห็นอยู่หรอก แต่มันมืด ตีตื่อ แมวสักตัวก็ไม่เห็น แล้วจะให้บอกว่าเห็นอะไรได้ ทำเอาครูฝึก

ท้อใจ นั่งเงิบไปเลย...

พอดีได้ยินเสียงครูฝึกอีกท่านที่กำลังสอนศิษย์ของท่าน กล่าวกับลูกศิษย์ชั้นที่ข้างหลังอาดมาว่า "คุณนึกถึงภาพพระพุทธรูป ที่คุณรักชอบที่สุดคูชิคะ... เห็นชัดมั๊ย...?" โอ๊ย..แบบนี้ก็หวานเท่านั้น...!

อดสำหรับจับภาพพระมาตั้ง ๓ - ๔ ปี มีหรือที่จะไม่ชัด เลยบอกครูฝึกว่าเห็นภาพพระแล้ว พลังอธิบายจ้อยๆ ไม่ขาดปาก พุทธลักษณะเป็นอย่างไร อธิบายชะละเอียดยิบ จนครูฝึกถึงงว่าอยู่ๆ อาดมาผีเข้าหรืออย่างไร...?

ครูฝึกค่อย ๆ ตะล่อมกำลังใจของอาดมา ให้เข้าที่เข้าทางที่ท่านต้องการ จนถึงตรงที่ว่า "นิกกราบขอขบารมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะคะ ขอพระองค์โปรดประทับยืนขึ้นด้วย..." เหตุการณ์มหัศจรรย์พันลึกก็เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา...!

ภาพพระที่อาดมาจับเป็นกสิณนั้น เป็นภาพวาดตอนองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสรู้ได้ดวงไม้มพระศรีมหาโพธิ์ วาดโดย คุณค่านวณ ชานันโท เป็นภาพนั่งสมาธิแท้ ๆ แต่พออาดมากำหนดจิตตามที่ครูฝึกสอน...

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงประทับยืนขึ้นจริง ๆ...! พุทธลักษณะกลายเป็นปางลีลา พระวรกายเหลือองอร่ามดังทองคำ สว่างไสวจนหาประมาณไม่ได้ อาดมาขนลุกซาเห่อไปทั้งตัว...!

น้อมจิตกราบลงแทบพระยุคลบาท พระองค์ทรงแยมพระโอษฐ์ งดงามสุดพรรณา...โอ...สมเด็จพระพ่อของลูก...! น้ำตาแห่งความปิติไหลพรากลงทันที...

ยามนี้แม้ตายลงในทันทีอาตมาก็ยินดี ชีวิตนี้ไม่เสียดายอีกแล้ว
เรามีโอกาสพบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว....ครูฝึกแนะนำ
ให้ตามเสด็จพระองค์ท่านไปยังพระแท่นบัณฑุกัมพลศิลาอาสน์...

ขอบารมีพระองค์ท่าน ขอให้พ่อ-แม่ ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณ
ในทุก ๆ ชาติ ที่เป็นเทวดา เป็นพรหม เป็นพระบนนิพพาน ได้โปรดมา
ประชุมรวมกัน ณ บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ ในบัดเดี๋ยวนี้ด้วยเถิด...

ภาพที่ปรากฏพริบขึ้นมาทำเอาตกใจ ทำไมช่างมากมายมหาศาล
อะไรอย่างนี้ แน่นขนัดไปหมดในทุกที่ทุกทาง กราบลงแทบเท้าของทุก ๆ
ท่าน แล้วตั้งใจดูพระอินทร์ตามที่ครูฝึกบอก อยากเห็นมานานแล้ว...

เห็นลุงแก่คนหนึ่ง ครั้งหนึ่งครั้งนอนฟังหมอนขวานอยู่บนแท่น
ลุงแก่อ้วนพุงพลุ้ย ไว้หนวดยาวโจ้ง นุ่งกางเกงขาสวมสามส่วนไม่ใส่เสื้อ มีผ้า
ขาวม้าพาดชายอยู่สองบ่า สิบบุหรี่ปูนเบ้อเริ่ม ควันโขมงเลย...

"นี่นะเธอ...พระอินทร์...?" คิดแค่นั้นลุงกำนันก็ลุกนั่งตัวตรงถาม
ว่า "จะเอาแบบไหนล่ะ...?" พริบตาเดียวท่านเปลี่ยนให้ดูเป็นร้อยเป็น
พันแบบ ในที่สุดก็ทรงเครื่องเต็มอัตรา มหามงกุฎยอดแหลมรัศมีสีเขี้ยว
สวยจนบอกไม่ถูก...

กราบลาท่านตามพระไปยังจุฬามณีเจดีย์สถาน เห็นเจดีย์
แก้วสว่างไสวดุจอาทิตย์ยามเที่ยง รายรอบด้วยราชวัตรฉัตรธง และ
วิหารเจดีย์มณฑป สวยงามเหลือที่จะบรรยาย รู้สึกเย็นฉ่ำชื่นใจ
จนบอกไม่ถูก...

พบเทวดาร่างใหญ่ตั้งภูเขาดำทางเข้าพระจุฬามณี ท่านบอกว่า
ชื่อ "มเหล็กข์" เรียกท่านว่าพี่ก็ได้ จึงขอให้ท่านนำเข้าไปภายใน เพื่อ

กราบพระเขี้ยวแก้วและพระเกตุมาลาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า...

ภายในพระจุฬามณีที่กว้างขวางใหญ่โตนั้น เต็มไปด้วยเหล่า
เทวดา พรหม และพระอรหันต์ มาถวายนมัสการเป็นพุทธบูชา เป็น
หมวดหมู่ดูเป็นระเบียบเรียบร้อย ท่านแบ่งหมู่กันเอง ตามลักษณะ
ของกายทิพย์...

พระทันตธาตุเขี้ยวแก้ว เป็นเพชรสว่างสดใส พระเกตุมาลา
นั้น เป็นคล้ายแก้วสีดำนวลเนียน ต่างเปล่งฉัพพรรณรังสีละลานตา อาตมา
กราบบูชาด้วยความปลาบปลื้มใจเป็นที่สุด นับว่าไม่เสียทีที่เกิดมา...!

ท่านผู้อ่านทุกท่านจะเชื่อหรือไม่...? บรรดานักปราชญ์ที่โลก
ยกย่อง ท่านบอกว่า นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี แล้วที่อาตมาพบเห็นอยู่นี้
เป็นอะไร ขอทุกท่านใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญดูเถิด...!

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมมปญโญ

๙. นิमितจากในหลวง

ประเทศไทยของเรา โชคดีกว่าทุกประเทศในโลก เพราะเรามีพระ
มหากษัตริย์ผู้ทรงทศพิธราชธรรม เป็นหลักชัยของมหาชนทั้งแผ่นดิน
ยิ่งองค์ภูมิพลมหาราชด้วยแล้ว เป็นสุดยอดของพระเจ้าอยู่หัวผู้ทรงธรรม
เลยที่เดียว...

"ท่านผู้รู้" เมตตาเล่าว่า องค์ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ของเรานั้น
เป็นพระโพธิสัตว์ผู้เลิศด้วยบารมี ได้ทิพยจักขุญาณ ตั้งแต่พระชนมายุ
๗ พรรษา ทรงปฏิบัติธรรมได้ละเอียดลึกซึ้งยิ่งนัก สามารถทรงสมาธิได้

ในทุกเวลาที่ต้องการ...!

หลังจากออกจากพระจุฬามณีแล้ว องค์สมเด็จพระประทับแก้วเสด็จนำอาตมาไปยังดินแดนแห่งเอกนตบรมสุข คือพระนิพพาน อาตมาได้พบเห็นเมืองแก้ว แพรวพรางามระยับจับตา สูงส่งสง่า สงบเยือกเย็น เป็นสุขสบายจนบอกไม่ถูก...

อาตมามีโอกาสได้เข้าไปกราบ สมเด็จพระพุทธสิขีทศพลที่ ๑ ซึ่งเป็นพระพุทธเจ้าองค์แรกสุด พร้อมด้วยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ และพระอรหันตเจ้าทั้งหมด...

ถ้าใครบอกว่าเป็นการสะกดจิต เป็นการฝึกฝนเอาเอง อาตมาก็ยอมให้สะกดจิต ยอมเพื่อฝึกฝนเอาเอง ขอให้มีความสามารถสะกดจิตให้คนไปนิพพานได้จริงๆ เถอะนะ จะยอมให้สะกดทั้งชาติเลยซิเฮ้อ...ถ้าท่านทำไม่ได้ ก็อย่าแสดงความโง่ด้วยการปฏิเสธเลย...!

ออกจากวิมานขององค์สมเด็จพระบรมสुकต อาตมาก็ตรงไปยังวิมานของตน ที่หน้าวิมานนี้เอง อาตมาพบองค์ในหลวงในเพศพระภิกษุ ห่มจีวรเหลืองอร่าม ในพระหัตถ์ทรงบาตร ประทับยืนขวางทางอยู่...

อาตมาถวายบังคมอย่างปลาบปลื้มใจ ทูลถามว่า เสด็จมาด้วยพระประสงค์ใด พระองค์ชี้พระดัชนีลงในบาตร อาตมาเห็นว่ามีน้ำอยู่ครึ่งบาตร และมีเรือสำเภาลำน้อยลอยวนอยู่...

ทันใดนั้น...อาตมาลงไปอยู่ในเรือได้อย่างไรไม่รู้ น้ำในบาตรกลายเป็นมหาสมุทรกว้างสุดลูกหูลูกตา กระแสน้ำกลายเป็นวังวนมหึมา หมุนวนเขี้ยวกรากน่าสะพรึงกลัว ดูดเอาเรือสำเภาที่มีอาตมาอยู่ในนั้น

เข้าไปใจกลางวังวนอย่างรวดเร็ว...!

"ทำไมมาแกลังกันแบบนี้...!" อาตมาตะโกนด้วยความตกใจ องค์ในหลวงมีดำรัสว่า "หาทางขึ้นมาซิ..." พริบตาหนึ่ง..ปรากฏเส้นเชือกใหญ่ร้อยนับไม่ถ้วน พาดจากฝั่งมายังเรือ อาตมาเลือกเชือกเส้นใหญ่ที่สุดปีนกลับขึ้นมาบนฝั่งอย่างง่ายดาย กราบทูลถามว่า "นิมิตนี้หมายถึงอะไรพระเจ้าข้า..?" ทรงตรัสว่า "นานไปแล้วเธอจะรู้เอง"...

หลังจากนั้นหลายปี มีผู้รู้พยากรณ์นิมิตนี้ว่า เรือสำเภาหมายถึงพระโพธิสัตว์ ผู้บำเพ็ญบารมีมาเพื่อขนถ่ายสัตว์โลกข้ามวัฏสงสาร แสดงว่าอาตมาคงบำเพ็ญบารมีมาในด้านนี้ แต่การที่สละเรือขึ้นสู่ฝั่ง แปลว่าอาตมาต้องลาจากพุทธภูมิ...!

เชือกเส้นใหญ่ที่สุดที่อาตมาเลือกเพื่อปีนขึ้นฝั่ง คือหนทางปฏิบัติที่อาตมาเห็นว่ามั่นคงที่สุด ที่จะพาดนพ้นจากวัฏสงสาร เข้าสู่ดินแดนแห่งพระนิพพาน คือ การที่อาตมาฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อนั่นเอง...!

องค์ในหลวงของเราทรงปฏิบัติภารกิจ เพื่อความอยู่ดีมีสุข ของประชาชนทุกถ้วนหน้า อย่างมีค่านึงถึงความเหนื่อยยากของพระองค์ เกียรติคุณของพระองค์ท่าน ขจรขจายไปทั่วโลก ทุกชาติทุกภาษา ทั้งอิจฉาทังเลื่อมใส ที่เรามีผู้นำที่วิเศษเห็นปานนี้...

ดวงแก้ววิเศษอยู่กับเราแล้ว อีกก็ยุคก็สมัยจึงจะมีเช่นนี้อีก ขอทุกท่านจงค่านึงและยึดมั่นในพระองค์ท่าน สิ่งใดที่เป็นการแบ่งเบาพระราชภาระ และแสดงออกซึ่งความจงรักภักดี ขอทุกคนจงทำสิ่งนั้น อย่างเต็มสติกำลังโดยถ้วนหน้ากันเถิด...

บารมีพระมากพัน
พระพิทักษ์ยุติธรรม
บริสุทธ์ดุจดวงตะวัน
ทวยราษฎร์รักบาทแม่

รำพัน
ถ่องแท้
ส่องโลก ไชร์แฮ
ยิ่งด้วย บิดุรงค์
๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุขุมมฤตยู

๑๐. อานุภาพพระภูมิเจ้าที่

พระภูมิเจ้าที่เป็นเทวดาประเภทหนึ่ง เรียกว่า ภูมมเทวดา มีหน้าที่รักษาพื้นที่ของโลกมนุษย์ และบันทึกความดีของมนุษย์ส่งต่อท้าวจตุโลกบาล เพื่อนำเสนอต่อพระอินทร์ในการประชุมเทวสภา วิมานของภูมมเทวดาเป็นทองคำหรือเงินทั้งหลัง ลอยสูงจากพื้นประมาณ ๑ ศอก แต่ละองค์รับผิดชอบอาณาเขต องค์กระหลายตารางกิโลเมตร...

น่าสลดใจที่มีบุคคลจำนวนมากไม่น้อย ที่นอกจากจะไม่เคารพพระภูมิเจ้าที่แล้ว ยังจาบจ้วงด้วยวจีกรรม ที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง เช่น ว่าท่านเป็นเทวดาตื่นโรงตื่นศาล ตีแต่อาศัยชาวบ้านอยู่ ควรจะทุบศาลทิ้งซะให้หมด เรื่อง ที่ใจกล้าหน้าด้านกว่านั้น ก็กล่าววว่า เลี้ยงหมาไว้ยังมีประโยชน์กว่า เพราะหมาเฝ้าบ้านได้ ถ้าภูมมเทวดาเห่าได้เหมือนหมา ก็จะตั้งศาลให้...!

ท่านคงจะลืมนิดว่าเทวดานั้น อย่างน้อยต้องประกอบด้วยคุณธรรม ๒ อย่าง คือ

๑. หิริ มีความละอายแก่ใจไม่กล้าทำความชั่วทุกอย่าง
๒. โอตตปปะ กลัวว่าผลของความชั่ว จะทำให้ตกสู่อบายภูมิ และต้องมี ศีล ๕ บริสุทธ์ จึงจะมีสิทธิ์เกิดเป็นเทวดา ไม่ทราบวว่า

ตัวท่านผู้เหยียดหยามเทวดานั้น มีคุณธรรมสูงส่งประการใดจึงกล้ากล่าววาจาเช่นนั้น...

พระภูมิเจ้าที่แต่ละองค์มีศักดิ์านุภาพแตกต่างกันไป ตามแต่วาสนาบารมีที่บำเพ็ญมา มีที่สังเกตุคือ ให้อู่มือขวาของท่าน จากข้อศอกลงไปจะเป็นสีแดง ยิ่งสีแดงจัดมากก็ยิ่งมีอานุภาพมาก ภูมมเทวดาที่เป็นพระอริยเจ้าชั้นสูงก็มีอยู่ไม่น้อย หลวงพ่อเคยพบภูมมเทวดาที่เป็นพระอนาคามี ถามท่านว่าทำไมไม่ไปอยู่ สุทธาวาสพรหม ท่านว่าอยากเป็นแค่นี้...!

การตั้งศาลพระภูมินั้นเป็นการแสดงความยอมรับนับถือ ว่าเราขออยู่ใต้การดูแลของท่าน ไม่ใช่ไปสร้างบ้านให้ท่านอยู่ วิมานของท่านมีเองอยู่แล้ว สบายกว่าศาลที่เราตั้งให้เป็นล้านเท่า เมื่อเรายอมรับนับถือท่าน มีเรื่องอะไรที่ไม่เกินวิสัย ท่านก็ช่วยสงเคราะห์เราอย่างเต็มที่...

หลวงพ่อกเคยทำรบกับพระภูมิเจ้าที่ ผู้รักษาวัดบางนมโคมาแล้ว ท่านมาขอให้ตั้งศาลให้ หลวงพ่อบอกว่า ถ้าเก่งจริงถึงจะยอมรับนับถือเทวดาท่านก็รับคำทำ ปรากฏว่า วันแรกจุมุกข้างซ้ายหายใจไม่ได้ วันที่สองจุมุกข้างขวาตันไปอีกข้าง ตันขนาดสังไม่ออกเลย ต้องหายใจทางปากแทน จึงยอมตั้งศาลให้ ไม่งั้นวันที่สามคอจะตันไปด้วย องค์กรนี้มือขวาแดงแฉัดเลย...

การตั้งศาลพระภูมินั้น มีหลักเกณฑ์คือ ตัวศาลต้องอยู่ทางทิศเหนือ หรือ ตะวันออก หรือ ตะวันออกเฉียงเหนือของตัวบ้านเท่านั้น (ทิศใต้เป็นทิศของอากาศเทวดา ห้ามตั้งทางทิศใต้อย่างเด็ดขาดอาจถึงตาย) หน้าศาลหันไปทิศใดไม่จำกัด แต่ตัวศาลต้องอยู่ในทิศ

ดังกล่าว หลวงพ่อบอกว่า ทิศตะวันออกเฉียงเหนือดีที่สุด ทิศตะวันออกมักให้ห่วยแม่่น (จุดรูปขอกับท่าน แล้วเอากระดาษกับดินสอใส่ไว้ในศาล ไกลรุ่งให้รีบไปดู ถ้าสว่างตัวเลขจะเลื่อนหายหมด) ผู้ที่บอกว่าไม่มีที่ตั้งศาล ให้ดู คุณเซียวมัน ภายจนอุทัย เป็นตัวอย่าง หลวงพ่อบอกให้ตั้งศาลที่หัวเตียง งวดนั้นถูกรางวัลที่ ๕ ชะหลายไป...!

ที่อยู่ซ่อมรถของพี่ประสิทธิ์ มีศาลพระภูมิอยู่หนึ่งหลัง อาตมาบูชาท่านทุกวัน จะออกจากบ้านก็บอกท่านว่า "ปู่ครับ...ฝากบ้านด้วยครับ" กลับมาก็บอกท่านว่า "ปู่ครับ...ผมกลับมาแล้ว ขอบพระคุณมากนะครับ" ทุกวันพระจะจัดข้าวปลาอาหารชุดเล็ก ๆ ถวายท่านหนึ่งชุด ท่านก็ช่วยคุ้มครองรักษา ให้ทุกคนอยู่เย็นเป็นสุขตลอดมา...

ทำไมอาตมากล้ากลัวเช่นนั้น...? ก็ชอยที่ตั้งอยู่นั้น เป็นแหล่งรวมยาเสพติดและการพนันทุกชนิด บรรดาสิงห์เฮโรอีน ทินเนอร์ กัญชา เดินชนไหลกันทุกวัน ข้าวของชาวบ้านหายเป็นประจำ วันดีคืนดี ตำรวจก็ปิดชอยกวาดล้างกันที่ วึ่งหนีกันตกน้ำตกท่า ของอะไรที่พอจะเปลี่ยนเป็นเงินได้ เผลอเมื่อไรเป็นหายจับติดมือเจ้าพวกนี้ไปทันที...

บ้านช่องของใครเจ้าของไม่อยู่ จะมีผู้ถือวิสาสะเข้าไป ช่วยขนข้าวของไปอย่างหน้าตาเฉย ปิดประตูสามชั้นมันก็ป็นหลังคา ังดกระเบื้องมุดฝาเข้าไปแทน...ที่นี้บ้านของพี่ชายคือ พี่ก้องเกียรติ กับ พี่ประสิทธิ์ นั้น มีรั้วเฉพาะด้านหน้าเท่านั้น ด้านข้างกับด้านหลังปล่อยโล่งทิ้งไว้ เยี่ยฟ้าทำดินเล่นไก่ ๆ ชะอย่างนั้นแหละ...

ที่นี้เมื่อมีการฝากกับพระภูมิเจ้าที่แล้ว ทั้งที่โล่งโถงปานนั้น แคมทิ้งเครื่องมือซ่อมรถไว้เก็ลื้อนอยู่ ตลอดห้าปีไม่เคยหายซักชิ้น มีกางเกง

ที่อาตมาใส่ทำงาน ถูกสอยไปตัวเดียว อาตมาตีใจแทบแถมเงินให้มันด้วยซ้ำ เพราะใส่มาตั้งหลายปี อยากได้ของใหม่เต็มที่แล้ว...

บ้านพี่ก้องเกียรติถูกรัดครั้งหนึ่ง โทรทัศน์ ตู้เย็น หม้อไฟฟ้า มันไม่แตะเลย เอาแต่วิทยุเทปรุ่นคุณยายยังสาวไปเครื่องเดียว ซึ่งพี่เขาก็อยากแถมตัวแปลงไฟให้มันไปเช่นกัน ถ้าพระภูมิเจ้าที่ไม่สงเคราะห์คงถูกขนหมดบ้านตั้งแต่ปีแรกแล้ว...!

ก่อนนอนอาตมาบอกพระภูมิท่านว่า "ปู่ครับ...ถ้ามีเหตุร้ายปลุกผมก่อน ๑๕ นาทีนะครับ" และแล้วคืนหนึ่ง...เวลาตีหนึ่งกว่า ก่อนดินขนาดหัวแม่มือก่อนหนึ่ง หล่นปือกลงที่หัวนอน อาตมาคว้าลูกของห้านัดแบบกึ่งอัตโนมัติของบราวนิ่งก็ติดมือ ย่องออกจากห้องอย่างเงียบกริบ แต่มาเสียท่าตรงเปิดประตูบ้าน มันลั่น...อ้อ...ด...ด...!

เสียงผีเท้าไม่ต่ำกว่าสามคู่ ผ่นออกนอกเขตบ้านไปทันที อาตมาเลื้อยตามไปดูที่นอกรั้ว เห็นแต่ไฟบุหรีแดงวาว ๆ อยู่เท่านั้น ชุ่มรอนฉายตรงข้ามหมดความอดทน พากันหนีกลับไปจนหมด อาตมาจึงกลับเข้าบ้าน...

เปิดไฟหยิบเอาก่อนดินก่อนนั้นเก็บไว้เป็นที่ระลึก ก่อนนอนอาตมาแ้มบานเกล็ดหน้าต่างไว้นิดเดียว ต้องขวางย่อนจากข้างล่างขึ้นบน ก่อนดินนี้จึงมีสิทธิ์เข้ามาในห้องได้ แต่ว่าเจ้าดินก่อนนี้มันตกลงมาตรง ๆ จากหลังคา...!

หลังจากบวชแล้วไม่นาน อาตมาก็ "ฝัน" ว่าไปเยี่ยมบ้าน เห็นมีแสงสว่างล้อมรอบศาลพระภูมิ เป็นวงกลมใสสะอาด กว้างประมาณสองเมตร นอกนั้นมีดตื้อไปทั้งบ้าน อาตมาถามพระภูมิเจ้าที่ท่าน ว่าเป็น

เพราะเหตุใด...?

พระภูมิท่านบอกว่า พี่ประสิทธิ์ไม่ทราบว่าเป็นผิดเป็นชอบประการใด ไป เอาของหลังจากหมอลัทธิศาสตร์ชาวอิสลาม เข้ามาไว้ในบ้าน บอกว่าช่วย ให้การงานดีขึ้น ท่านเองไม่ทราบว่าจะขัดขวางอย่างไร จึงได้แต่รักษาเฉพาะตนเท่านั้น...!

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุขุมมปัญญา

๑๑. คาทามหาประสาน

คาถาแต่ละบทนั้น ผูกขึ้นโดยครูบาอาจารย์ ที่ทรงอภิญญาสมาบัติอย่างหนึ่ง หรือได้มาจาก พระ หรือ พรหม หรือ เทวดา ท่านมาบอกอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้าหากเราเชื่อถือ และตั้งใจปฏิบัติตามด้วยความเคารพเลื่อมใสแล้ว ท่านเจ้าของคาถาก็จะแผ่บารมีลงมาช่วยให้คาถานั้นๆ เกิดความศักดิ์สิทธิ์ สมดังความปรารถนาของเราทุกประการ...

การเล่นคาถานั้นเป็นการทดสอบตรง ๆ ว่าเรามีความล่งเลสงสัยในครูบาอาจารย์หรือไม่เพียงใด เพราะคาถาบางบท ฟังดูแล้วดลกขบขัน ไม่น่าเลื่อมใส บางทีก็เป็นคำดำที่หยาบคาย ไม่น่าจะมีสรรพคุณ ดังที่ครูบาอาจารย์ท่านบอกเลยซักนิดเดียว...!

หลวงพ่อกเล่าว่า หลวงพ่อเรื่อง วัดใหม่พิณสุวรรณ จังหวัดสุพรรณบุรี มีคาถาบทหนึ่ง ถ้าท่านขึ้นกุฏิจตุรฐูป แล้วด่าลั่นไปสามบ้านแปดบ้านเมื่อไร ชาวบ้านจะขนเอาผักหญ้า ข้าวสาร อาหารแห้ง มาถวายให้ท่านเลี้ยงพระเป็นหาบ ๆ เลย หลวงพ่อถามท่านว่า ทำไมต้องด่ากันหยาบคายขนาดนั้นด้วย...? ท่านตอบว่า "ก็คาถามันเป็นอย่างนั้น

เองนี่หว่า...!"

หลวงพ่อบอกว่า คาถาเป็นบาทของอภิญญา คือ ชั้นต้นของอภิญญา เพราะสมาธิจิตของคนเล่นคาถานั้น ต้องเข้าระดับใกล้อภิญญาไม่อย่างนั้นเล่นคาถาไม่ขึ้น ที่สำคัญคือ ต้องเป็นคนจริงจั่งไม่เหลาะแหละ มีสัจจะตั้งมั่น โดยเฉพาะตัวสัจจะสำคัญที่สุด จะเห็นได้จากบรรดาอ้ายเสื่อยุคก่อน ปล้นเขากินแท้ๆ แต่กลับอยู่ยงคงกระพัน เป็นที่ปวดเคียดเวียนเกล้าของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปราม เหตุที่พวกนี้หนังดี เพราะเล่นของเล่นคาถา และมีสัจจะมั่นคงนั่นเอง

ตัวสัจจะของแต่ละคนยึดมั่น แตกต่างกันไปตามแต่ครูบาอาจารย์สั่งมา บ้างก็ห้ามลอดราวผ้า ห้ามด่าแม่คนอื่น ห้ามกินผักผลไม้บางอย่างที่เชื่อว่าล้างอาถรรพ์ได้ เช่นผักกระเจต พัก แพง แดง น้ำเต้า เป็นต้น ถ้าครูบาอาจารย์เป็นพระ ส่วนมากก็จะให้ลูกศิษย์ ถือศีล ๕ อย่างเคร่งครัด ถ้าศีลบกพร่อง คาถาก็เสื่อม เป็นต้น

หลวงพ่อของอาตมานั้น ท่านมีกุศโลบายยอดเยี่ยม ในการสอนศิษย์ทุกประเภท ถ้าเป็นนักรบเก่าอย่างอาตมา ท่านจะหลอกให้คาถาไปภาวนา โดยกำชับว่า ต้องภาวนากันจริง ๆ และ ต้องรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ ไม่อย่างนั้นจะทำคาถาไม่ขึ้น...

อาตมาได้คาถาไปก็ทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด ภาวนากันแบบเอาเป็นเอาตาย พอได้ผลก็วิ่งโร่หน้าบานมารายงาน หลวงพ่อกก็จะให้คาถาบทใหม่ ที่มีอานุภาพแปลก ๆ ไปภาวนาใหม่ กว่าจจะรู้ตัวก็ติดการภาวนาและรักษาศีลจนเป็นนิสัย ทีนี้หลวงพ่อกก็เปลี่ยนมาให้ใช้การภาวนาพิจารณาตามแบบ กรรมฐาน ๔๐ มหาสติปัฏฐานสูตร หรือ วิปัสสนา

ญาณ ๙ แทน ผลก็คือสามารถทำได้เร็วกว่าการปฏิบัติตรงๆ ตามปกติ...

วันหนึ่ง...หลวงพ่อบอก "คาถามหาประธาน" ให้ คาถาบทนี้ หากทำถึงที่สุด ต่อให้เกิดบาดแผลใหญ่ขนาดไหน ก็สามารถเป่าให้แผลนั้น ประสานติดเป็นเนื้อเดียวกัน โดยไม่มีแผลเป็นหลงเหลืออยู่ ซึ่งดีกว่า ศัลยกรรมใหม่หลายเท่า เพราะไม่ต้องเสียเงินซั๊กบาท...

คาถานี้มีเคล็ดสำคัญ คือ ต้องใช้ใบตองสดปิดแผล แล้วกลั่นใจว่า คาถาเป่าลงไป ตัวคาถาว่าดังนี้...

"วะโร วรรษูญ วะระโท วะราหะโร อะหุตตะโร รัมมะวะรัง อะเทสะยิ"

อาตมาภาวนาคาถานีอยู่เป็นนาน แต่โอกาสทดลองไม่ค่อยมีเพราะไม่ได้รับบาดแผลบ่อยนัก แรก ๆ เป่าลงไป พอเปิดใบตองดู เลือดก็ยังไหลโกรกเหมือนเดิม กว่าจะได้เป่าอีกหน อาจจะต้องเดือนครึ่งปีไปโน่น พยายามแล้วพยายามเล่า ในที่สุด ก็สามารถเป่าให้เลือดหยุดไหลได้...

หลังจากทบทวนว่า ใช้กำลังใจอย่างไร ใช้สมาธิระดับไหน พอแน่ใจแล้วอาตมาก็ออกครู เพราะชี้แจงไปหาใบตองสด เอามือปิดแผลว่าคาถาเป่าไปแล้ว..มันง่ายดี...ผลก็คือ เป่าที่ที่ก็เลือดนองอย่างเท่า กลั่นใจชะหน้าเขียว เป่าจนตาเหลืองก็ไม่เป็นผล...!

เลยต้องยอมแพ้ ไปหาใบตองมาปิดแผล เป่าบู่เปิดดู เลือดหยุดแล้ว เอ้อ..แปลว่าคำสั่งครูบาอาจารย์คือพรอันศักดิ์สิทธิ์ ที่ต้องเทิดไว้เหนือเศียรเหนือเกล้า อย่าได้บังอาจฝ่าฝืนเป็นอันขาด ถ้าเป็นบาดแผลขนาดใหญ่ หัวรั้นนอกครูอย่างอาตมา คงวายชีวาไปแล้ว...

แต่อาตมาทำคาถาบทนี้ไม่ถึงที่สุด เพียงเป่าให้เลือดหยุดไหลเท่านั้น บาดแผลต้องไปให้หมอเย็บกันเอาเอง เลยไม่ใช่คาถามหาประธาน

กลายเป็นคาถาห้ามเลือดไปซะฉิบ...และ ห่างต้นกล้วยไม่ได้เลย ขาดใบตองสดเมื่อไร ต้องปล่อยตามเวรตามกรรมเมื่อนั้น...

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุขุมมปัญญา

๑๒. คาถาเรียกเงิน

ขึ้นชื่อว่าเงินตรา รู้สึกว่ายยุคสมัยนี้จะซื้อได้แทบทุกอย่าง แม้แต่ศีลธรรมจรรยา ถ้าเงินเข้าทางประตู ศีลธรรมก็ถูกเบียดออกทางหน้าต่าง จนมีคนให้สัญญาแก่เงินว่า "พระเจ้า" แต่คงเป็นพระเจ้าที่โหดร้ายอยู่สักหน่อย เพราะถ้าขาดเงินเสียแล้ว รู้สึกว่าจะหาน้ำใจยากเหลือประมาณ ยิ่งในกรุงเทพฯเมืองสวรรค์ ขาดเงินก็เหมือนขาดใจ ฟังพาใครไม่ได้เลย...

ยิ่งมาสมัยของแผ่นเงินพลาสติก อยากรู้อะไรก็รูด้บัตรเครดิตเอา ความแล้งน้ำใจก็ยิ่งมากเป็นเงาตามตัว อาตมาเคยฝันเฟื่องว่า ถ้าสามารถเสกเงินได้เมื่อไร จะแจกจ่ายแก่คนทั่วไปให้สนุกไปเลย อย่าเพิ่งหัวเราะเยาะหน้า...คนเสกเงินได้มีจริง ๆ นะ...!

ท่านคือขรัวอีโต้ ขรवासผู้ทรงอภิญา เป็นสหายทางธรรมของ หลวงปู่ปาน วัดบางนมโค ท่านขรัวอีโต้มีวิชาดักเงินด้วยลอบ ตกเย็นท่านจะเอาลอบดักปลาใบเล็ก ๆ ไปแขวนไว้บนต้นไม้ ตอนเข้ามืดก็ขึ้นไปเอาลงมา มีธนบัตรใบละ ๑๐ บาท ใหม่เอี่ยมติดมาด้วย สมัยนั้น กวายเป็น ๒ ชั่วโมง ๕ สตางค์ ได้วันละ ๑๐ บาท ก็รวยอ้อแล้ว...!

ส่วนท่านที่เสกเงินได้ คือ หลวงพ่อเอง ท่านไปพบคาถาเสกข้าวตอกเป็นเงินที่หลวงปู่ปานทิ้งไว้ให้ทดลอง เลยไปขโมยข้าวตอกที่หลวงปู่เก็บไว้สำหรับทำข้าวตอกหน้ากะทิ มาเสกเป็นเงิน พอทำคล่องตัว แค่ว่า

ข้าวตอกหวานไป กลายเป็นเหรียญเงินร่วงกราว เด็ก ๆ วิ่งเก็บกัน เป็นที่สนุกสนาน...

หลวงพ่อก็เหมือนกับหลวงพ่อดีเออย่างบ้าง แต่หลวงพ่อก็คือหลวงพ่อดีเอ...สนุกได้พักเดียว หลวงปู่ปานโผล่มาทางไหนไม่รู้ โคนตะพุดเคาะกบาลไปตาม ๆ กัน แถมต้องหาข้าวเปลือกมากคนละกระบุง คั่วเป็นข้าวตอกเอาไปคั่วอย่างเดิม ไม่อย่างนั้นโคนตะพุดอีกแน่ ๆ...!

แต่การเสกแบบนี้ เอาเงินไปใช้ไม่ได้ เพราะเมื่อถึงเวลากำหนดเงินจะกลายเป็นข้าวตอกอย่างเดิม คนที่รับเป็นคนสุดท้ายก็ช่วยไป...แต่มีคาถาบทหนึ่งเวลาทำขึ้นแล้ว ข้าวของเงินทองต่าง ๆ จะเพิ่มขึ้นอย่างน่าพิศวง คล้ายกับเรียกเงินมาได้ และเงินที่ได้มาใช้ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายชะด้วย คาถาบทนี้ชื่อ "คาถาพระปัจเจกโพธิ์โปรดสัตว์" เรียกกันง่าย ๆ ว่า "คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า"...

พระปัจเจกพุทธเจ้าก็คือพระพุทธเจ้านั่นเอง แต่พระองค์สร้างบารมีมาเพื่อตรัสรู้เองเท่านั้น ไม่ต้องการรับภาระ ขนถ่ายสัตว์โลกข้ามวิภวสังสาร หากผู้ใดปรารถนาจะเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ไปหาพระองค์เพื่อศึกษาวิธีการ พระองค์ก็จะสอนให้ แต่สำหรับคนทั่วไปแล้ว พระองค์จะสอนเฉพาะ การปฏิบัติความดีเบื้องต้น ไม่สอนถึงมรรคผลนิพพาน...

ระยะเวลาที่ปรากฏมีพระปัจเจกพุทธเจ้า คือระยะที่ว่างลงของพระศาสนา ระหว่างที่สิ้นพระศาสนา ก่อนจะปรากฏพระพุทธเจ้าองค์ใหม่ขึ้น ช่วงเวลา "หนึ่งพุทธันดร" นั้น จะมีพระปัจเจกพุทธเจ้าเกิดขึ้นที่ละมาก ๆ...

พระปัจเจกพุทธเจ้าเป็นพระมหาลาภ เพราะชอบเข้านิโรธสมาบัติแล้วเสด็จไปโปรดผู้ที่วาระของบุญแสดงผล ทำให้บุคคลนั้นร่ำรวยขึ้นมาอย่างฉับพลัน...

หลวงพ่อก็เล่าว่า หลวงปู่ปานเรียนคาถาบทนี้มาจาก "ครูฝิ่ง" ชาวนครศรีธรรมราช คราวที่หลวงปู่ชุกงค์ไปทางใต้ ครูฝิ่งนั้นชาวบ้านเรียกกันว่า "ฝิ่งบุญ" หมายถึง ฝิ่งผู้ใจบุญ หรือฝิ่งผู้มีบุญ ใครไปขอให้ท่านช่วยทำบุญ ท่านจะช่วยเขารายละ ๑๐๐ บาท สมัยนั้น เงิน ๕ สตางค์ ซื้อกล้วยเดี่ยวได้ ๒ ชาม คนได้เงิน ๑๐๐ บาท คงนอนไม่หลับไปหลายคืน...!

หลวงปู่ปานกลับจากบักขี้ได้ มาพักที่วัดสระเกษ หลังจากฉันแล้วท่านก็พูดถึงคาถาบทนี้ แต่ไม่มีใครสนใจ ยกเว้นนายประยงค์ ตั้งตรงจิตร เจ้าของห้างขายยาตราใบโพธิ์ ชาวท่าเตียน จังหวัดพระนคร เพียงผู้เดียว หลวงปู่ปานจึงมอบคาถาให้ไป และ กล่าวว่ หากนายประยงค์ทำคาถานี้ไม่มีผล ท่านจะไม่ถ่ายทอดให้ใครอีก คาถาว่าดังนี้...

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ
 วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี
 วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ
 พุทธัสสะ สวาโหม

นายประยงค์ ตั้งตรงจิตร ตั้งใจนำไปปฏิบัติ ตอนเช้าจูดรูปไหว้พระภาวนาคาถานี้จนใจตั้งมั่น จึงเปิดร้านทำการค้าขาย จะหยิบยามาบรรจุห่อจำหน่าย ก็ว่าคาถา ๘ จบ จะเอายาออกขาย จะเอายาเก็บ ก็ว่าคาถา ๘ จบ จะเอาเงินออกใช้ จะเอาเงินเก็บ ก็ว่าคาถา ๘ จบ ชั่วเวลา

ไม่นานก็ปรากฏผล ทั้งยาและเงินที่นับดีแล้ว เวลานั้นใหม่ จะเกินมา มาก ๆ ทุกที คำขายจนร่ำรวยมหาศาล ปวารณา กับ หลวงปู่ว่า ไม่ว่าจะทำงานอะไรก็ตาม หากขาดปัจจัยเท่าไร ขอถวายทั้งหมด...!

มารดาของ นายประยงค์ ตั้งตรงจิตร เจ็บป่วยไปไหนไม่ได้ นอน ภาวนาคาถานี้อยู่ทุกวัน วันหนึ่ง ท่านเห็นมีแสงสีทองสว่างจ้า พุ่งหาย เข้าไปในตู้เก็บเงิน จึงเรียกลูกชายมาเปิดดู เห็นภายในตู้ซึ่งแต่เดิม ว่างไว้ มีธนบัตรใบละร้อยเป็นมัด ๆ อัดอยู่จนแน่นทั้งตู้เลย..!

อีกรายคือ นายแจ่ม เปาเล้ง ชาวดำเนินสะดวก จังหวัด ราชบุรี มีอาชีพทำไร่ ได้คาถานี้ไปก็บอกกับลูกหลานว่า "หลวงพ่อบอก ว่า ภาวนาคาถานี้แล้วรวย ข้าจะภาวนาทุกวัน พวกเอ็งมีหน้าที่ส่ง ข้าวส่ง น้ำเท่านั้น ห้ามรบกวนเรื่องอื่นเป็นอันขาด..." ลูกหลานก็แสนดี ปล่อยแก่ ภาวนาอย่างเป็นล่ำเป็นสันไปคนเดียว...

เมื่อถึงหน้าเก็บเกี่ยว ไร่พริกของนายแจ่ม ที่ดูต้นแคระแกร็น ใบ หงิกใบง่อย กลับเก็บได้มากกว่าคนอื่นเขา ทั้งน้ำหนักมาก ขายได้ราคาดี เป็นที่ต้องการของตลาดมาก และที่สำคัญคือ ของคนอื่นเก็บ ๒-๓ ครั้งก็หมด ของนายแจ่มเก็บตั้ง ๕-๖ ครั้ง ยังไม่อยากจะหมด ปีนั้นได้ กำไรใช้หนี้หมด แล้วยังเหลือเงินปลูกเรือนหลังใหญ่สบายไปเลย...!

อาตมาได้คาถาไปจากหลวงพ่อก็ตั้งใจภาวนาเป็นกรรมฐาน คือ ปกติใช้ "พุทโธ" หรือ "นะมะพะชะ" ก็ภาวนาคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า แทน อาตมาทำบัญชีรายรับ-รายจ่ายของตนอย่างละเอียดทุกเดือน อยู่มาวันหนึ่ง...

อาตมาพกเงินไปซื้อของสามร้อยกว่าบาท เหตุที่ต้องเอาไปแค่พอ

ซื้อของ เพราะว่าอาตมาเป็นคนใจง่าย ถ้าพกไปเยอะ ๆ มีเท่าไรก็หมด...! เมื่อซื้อของไปประมาณสามร้อยแล้ว อาตมาก็กลับบ้านมาทำบัญชี...

พอเอาเงินที่เหลือออกมานับ มันยังคงเหลืออยู่สามร้อยกว่าบาท..! ตั้งแต่นั้นมาก็เป็นแบบนี้บ่อย ๆ เสียอย่างเดียวว่า เรียกเงินมาตอนไหนก็ ไม่รู้ ถ้ารู้คงได้ใช้กันสิ้นไปเลย แต่ถ้าไปบอกคนอื่นเมื่อไร จะหยุดไปนาน กว่าเงินจะมาอีก คือถ้าทำได้ก็มีบั้งควรไปอวดใคร หาไม่จะถูกตัดการ ช่วยเหลือ เช่นเดียวกับอาตมาจะนี่แล...๕

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมยุปญโญ

๑๓. ผีนางไม้

ไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดกล่าวไว้ ว่าเกิดมาเป็นลูกผู้ชายชาติหนึ่ง ถ้า ต้องการรู้ว่าความเป็นลูกผู้ชายที่แท้จริงนั้นเป็นอย่างไร ให้เลือกเอา อย่างใดอย่างหนึ่ง ระหว่างการเป็นทหาร กับ การบวชพระ แล้วจะ ชาบซึ่งว่า รสชาติของชีวิตนั้นเป็นอย่างไร...!

อาตมาเกิดมาโชคดีเสมอ อะไรที่เพิ่มความมั่นคงแก่ชีวิต มักจะได้ พบมากกว่าเขา เป็นทหารก็เป็นชะเอียน ตอนนี้อย่างบวชพระอยู่อีก ขอให้คำจำกัดความง่าย ๆ ว่า "เป็นทหาร ลำบากกาย เป็นพระ ลำบากใจ" ถ้อยคำสั้น ๆ แค่นี้ จะแฝงความหมายสาหัสสาครรจ์เพียงไร ผู้ที่ผ่านมาแล้วเท่านั้น ที่จะซาบซึ่งจนน้ำตาาร่วง...!

ด้วยเหตุจำเป็นบีบบังคับ ทำให้อาตมาต้องเป็นผู้เสียสละ หลบ ไปเรียนวิชาทหารและรับใช้ชาติอยู่ระยะหนึ่ง ตั้งแต่วาระแรกที่เหยียบ ย่างเข้าไป จนเมื่อระบบนายไครนายมัน ออกจากราชการมา บอกได้

เลยว่า ไม่เคยพบความสุขใจเลยแม้แต่คนเดียว...!

ท่านลองนึกภาพดู... ว่าถ้าเป็นท่านแล้วจะเป็นอย่างไร ต้องตื่นนอนแต่ตีห้า ภายในสามนาทีก่อนอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน เข้าส้วม แต่งกายให้เรียบร้อย แล้วลงมาเข้าแถว จัดระเบียบแถวให้เรียบร้อย ขอขมา...ภายในสามนาทีก่อนนั้น...!

หากไม่ทันหรือ...? สารพัดการลงโทษที่ท่านจะได้รับ จากนั้นก็วิ่งไปเถอะ จนกว่าครูฝึกจะพอใจ แล้วมาเล่นกายบริหารอีกเป็นชั่วโมงกว่าจะได้กินข้าวเช้าบางที่เกือบจะได้เวลาเคารพธงชาติ ก่อนจะกินยังพบการทรมานจิตใจสารพัด บางที่ให้เวลากินนาทีเดียว ซึ่งท่านไม่มีโอกาสโวย ไม่อย่างนั้นอด...!

รีบ ๆ ยัดอาหารลงกระเพาะ แล้วไปตั้งแถวเคารพธงให้ทัน จากนั้นเป็นการตรวจร่างกาย ใครแต่งกายไม่เรียบร้อย ไม่โกนหนวด ไม่ตัดเล็บ รับและลูกเดียว...! แล้วลงสนามฝึก ทั้งระเบียบแถว ท่าอาวุธ ยุทธวิธี ในการรบ กว่าจะได้หยุดก็เที่ยงกว่า ยัง...ยังไม่ได้กินหรือ ต้องเดินแถวสวนสนาม จนกว่าครูฝึกจะพอใจ แล้วไปพบกับกรลั่นแกล้งทุกรูปแบบในโรงเลี้ยง จะได้กินแต่ละมือแทบน้ำตาร่วง...!

เสร็จจากอาหารก็บ่ายโข ไปลงสนามฝึกต่อจนห้าโมงเย็น เวลาจะขีจะเขี่ยยังไม่มียังไปวิ่งออกกำลังกายยามเย็นต่อ แล้วไปทรมานในโรงเลี้ยงอีกรอบ ถึงได้อาบน้ำอาบท่า ไม่ใช่นอนพัก ทฤษฎียังรออยู่อีกบานตะไท ไปเข้าห้องเรียนชะดี ๆ ...

เกือบสามทุ่มเลิกเรียน ให้เวลาจัดที่หลับที่นอน และขัดเครื่องหมาย รองเท้า เข็มขัด ทุกชิ้นต้องเงาวับ สามทุ่มตรงเป๊ะแตรนอนดัง

ต้องหลับทันที ใครขยุกขยิกแม้แต่คนเดียวถือว่าไม่ยอกนอน ต้องลงไปวิ่งอยู่คนเดียว หรือ ถ้าโชคดีก็มีเพื่อนร่วมชะตากรรม ที่หลับนั้นอย่าเพิ่งฝันดี...สี่ทุ่มนกดหวีดปลุกตั้งสนั่นหวั่นไหว ไปฝึกการรบเวลากลางคืน ห้ามซักซ่างวเจีย ไม่เช่นนั้นเจ็บตัว...!

กว่าจะจบการฝึกก็ตีสองขึ้นไปนอนได้ แต่พวกเวรยามต้องต่างตาต่อไป ตีห้าแตรปลุก ให้ลุกไปพบกับระบบใหม่ของวันใหม่ ใครทนไม่ได้จะหนักก็เชิญ ถ้าไม่มีคำรถจะแถมให้ ไปเป็นคนเถื่อน ไม่มีชื่อในทะเบียนบ้าน เกิดอะไรขึ้นมีหวังติดคุกหัวโต...!

นั่นแค่ภาคที่ตั้งเท่านั้น ภาคป่าและเขานั้น ท่านต้องลุยไปแก้ปัญหาค่าฝึก ครึ่งเดือนไม่ได้อาบน้ำซักหยด ตัวเหม็นกว่าสกังก์หลายเท่า เดินจนรองเท้าคอมแบทพังเป็นคู่ ๆ กว่าจะแก้ปัญหาค่าแต่ละจุดได้ แทบอ้วกเป็นเลือด...!

ภาคที่ลุ่มนั้นระยะทางแค่ ๑๐๐ เมตร ให้เวลาตั้งแต่ ๑ ทุ่มถึงตี ๕ ยังไม่แน่ว่าท่านจะลุยโคลนถึงอกขึ้นฝั่งมาได้หรือไม่... ภาคทะเลนั้นท่านต้องฝึกพร้อมกับมนุษย์กบที่มาจากหน่วยทำลายใต้น้ำของราชนาวี แต่ละคนว่ายน้ำอย่างกับปลา ให้เราแบกเรืออย่างวิ่งจนเม็ดทรายฝังเข้าหนังหัว เอาเราไปทิ้งกลางทะเลให้ว่ายน้ำกลับเอง หรือสามวันทิ้งให้อยู่บนเกาะร้างมีมิดให้หนึ่งเล่มกับน้ำอีกหนึ่งลิตร ทำอย่างไรก็ได้ที่ท่านจะรักษาชีวิตไว้ จนกว่าเขาจะมาจับ...!

ยังไม่หมดง่าย ๆ หรือก วึ่งเจ็ดไมล์นี่เจอทุกวัน คั้นแผนแก้ปัญหาจากศพอย่างนี้ กระโดดร่มจนไส้เลื่อนแทบรับประทาน หรือ ดึงพสุธาจากผาสูงด้วยเชือกเส้นเดียว ท่านจะไม่กระโดดก็ได้ ครูฝึกยินดีช่วยถีบ

ส่งให้...! เขาโหดร้ายต่อท่าน เพื่อให้ท่านรักษาชีวิตอันมีค่าไว้ได้ในยามที่เกิดการรบขึ้นมาจริง ๆ ...!

ความทุกข์สาหัสทั้งกายทั้งใจของการฝึกทหาร ไม่ได้หนึ่งในร้อยของการบวชพระ ที่มีเงื่อนไขว่า "ต้องเอาดีให้ได้" จะไม่เอาดีก็ไม่มีใครว่า โฟนรกลูกท่อมฟ้ารอท่านอยู่ ไม่ต้องไปเลือกให้เสียเวลา "อเวจีมหานรก" คือที่ไป...!

อาตมาถูกส่งไปเปลี่ยนกำลังพล ที่พื้นที่ชายแดนสามอำเภอ ของจังหวัดปราจีนบุรี คือ วัฒนานคร อรัญประเทศ และ ตาพระยา หลังเหตุการณ์ที่บ้านโนนหมากมุ่นจบลงใหม่ ๆ มีการปะทะใหญ่ ๆ ย่อย ๆ เกือบสามสิบครั้ง สูญเสียเพื่อนรักและเจ้านายไป ๒๖ คน...!

ปกติฐานแต่ละแห่งจะหมุนเวียนเปลี่ยนพื้นที่กัน ฐานละ ๔ เดือน แต่อาตมาติดอยู่ที่ฐานหน้าตาพระยาเกือบครึ่งปี เพราะปะทะติดพัน เปลี่ยนกำลังไม่ได้ และที่นี้เอง ที่อาตมาได้พบกับสิ่งมหัศจรรย์ต่าง ๆ มากมาย...!

เวลาว่างเว้นจากการรบ ฝ่ายหมอเสนารักษาก็ทำการรักษา ทั้งชาวบ้านทั้งทหาร ที่บาดเจ็บ ฝ่ายกำลังพลก็ตรวจตราการวางกำลัง ต้องพร้อมรบอยู่ทุกขณะจิต อาตมาอยู่กับส่วนบัญชาการกองร้อย เมื่อว่างจากเวรยาม ก็ตรวจตราอาวุธ และ ชักซ้อมการใช้เพื่อความคล่องตัวที่ชอบเป็นที่สุด คือ การซ้อมขวางดาบปลายปืน...

ตั้งแต่ระยะห่าง ๗ ก้าว ถึง ๑๒ ก้าว เป็นระยะที่อาตมาแม่นยำที่สุด เป้าหมาย คือ ต้นไม้ใหญ่ที่สมมุติเป็นตัวคน เพื่อน ๆ ก็ช่วยกันขวางจนพรุนไปเป็นต้น ๆ พอเบื่อก็เปลี่ยนต้นใหม่ วันหนึ่ง...เพิ่งเปลี่ยนไป

ขวางต้นใหม่กัน พอเที่ยงคืนเพื่อนก็มาปลุกไปเข้าเวร...

ดีหนึ่งกว่า อาตมานั่งถ่างดาอยู่คนเดียว ที่ด่านตรวจหน้าฐาน เห็นหญิงสาวคนหนึ่งตรงมาหา อาตมาคิดว่าเป็นชาวบ้าน ที่มาตามหมอบไปช่วยรักษาคนป่วย แต่แปลกที่ถามอะไรเธอไม่ยอมตอบซักคำ พอเพ่งดูหน้า อาตมาก็เย็นวาบไปทั้งตัว...!

ในความมืดสนิทนั้น อาตมากลับเห็นเธออย่างชัดเจน เธอใส่ผ้าถุงสีดำ สวมเสื้อแขนกระบอกสีดำ ปล่อยผมดำสนิทยาวถึงเอว อะไรก็ไม่ร้ายเท่ากับดวงตาคู่นั้น มันไม่มีแววของคนมีชีวิตเลยแม้แต่น้อย ช้าจ้องอาตมาอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ...! ผีนี้หว่า...!

นางผีร้ายไม่พูดพละมทำเพลง เอื่อมมือคว่ำหมับเข้าที่คอ อาตมาเผ่นวูบไปสุดช่วงแขน เกือบจะพลัดตกจากป้อมลงไปคอหักตาย มันยังเดินที่เข้ามาอีก พ่อแก้วแม่แก้วช่วยลูกด้วย..!

"ชะยาสะนากะตาพุทธา..." พระคาถาชินบัญชรที่ท่องจำขึ้นใจ กระหึ่มขึ้นมาทันเวลา ร่างนั้นหายวับไปเหมือนถูกกระซอก อาตมาถอนใจเอือกทั้งที่เหงื่อท่วมตัว มันเรื่องอะไรกัน มาถึงก็ไม่พูดไม่จา จะฆ่ากันท่าเดียว...!

นั่งคิดทบทวนอยู่จนออกเวร "เราไม่เคยฆ่าผู้หญิงนี่หว่า... บรรดาศพที่ถูกพวกเขมรฆ่าตายเกลื่อนทุ่ง เราก็ช่วยฝังให้แท้ ๆ แล้วยายผีนี้มาจากป่าไหน..? ป่า..? เฮ้ย..! มาจากต้นไม้ละมัง...? ไซ้แล้ว...นางไม้แน่ ๆ เลย...!"

รุ่งเช้า...อาตมาไม่ได้บอกใคร กลัวจะทำให้เพื่อน ๆ เสียขวัญ แอบเอาข้าวปลาอาหารไปขอขมาต่อเธอ เราไม่ได้เจตนาล่วงเกินเธอเลย

สิ่งที่แล้วมาจงอภัยแก่เรา และเพื่อน ๆ ด้วยเถิด...!

ยอมรับผิดชอบก็หมดปัญหา เพราะบรรดาญาติมีปีศาจ เขามีเหตุมีผล อยู่แล้ว เรายอมขอขมา เขาก็ยินดีให้อภัย การขอโทษเป็นการขอที่ไม่ น่าละอาย การให้อภัยเป็นการให้ที่ไม่สิ้นเปลือง ตั้งแต่วันนั้นเป็น ต้นมา อาตมาเลิกขว้างดาบปลายปืนโดยเด็ดขาด กลัวเจอแจ๊คพ็อต อีกนะซี..!

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมุตตม

๑๔. ธงมหาพิชัยสงคราม

วัตถุมงคลของหลวงพ่อก่อนที่อาตมาประจักษ์ชัดในอานุกาพ มากที่สุด เชื่อมันติดตัวเป็นที่พึ่งสุดท้ายในยามคับขันตลอดมาคือ ธงมหาพิชัยสงคราม ด้วยธงเล็ก ๆ ผืนเดียวนี้แหละที่ช่วยอาตมารอด จากการบอมบ์ด้วยปืนใหญ่ อย่างไม่ลืมหูลืมตาของฝ่ายตรงข้ามมาแล้ว ทั้งยังรอดจากจรวดอาร์พีจี และกระสุนปืนที่ระดมมาเป็นहांฝนยิ่งกว่า ปาฏิหาริย์...!

ธงมหาพิชัยสงครามนั้น สร้างขึ้นตามตำราพระร่วง เป็นธงนำทัพ ในสมัยนั้น กว่าจะเขียนเสร็จ กว่าจะปลุกเสกเป็นที่เรียบร้อย ก็กิน เวลาเป็นเดือน ๆ แต่มีอานุกาพคุ้มกับความเหนื่อยยาก ผืนเดียวคุ้มกัน ได้ทั้งกองทัพ ตามตำรากล่าวว่า เพียงถือด้ามธงเข้าไปในป่า รับรองว่า ไม่อดตาย ป้องกันอันตรายและเสนียดจัญไรทุกชนิด ช้ายังตั้งดูแต่สิ่ง ที่ดีมีมงคลเข้ามาสู่ผู้ใช้อีกด้วย ให้มีแต่ความสุขความเจริญทุกประการ...

หลังจากอาจารย์แฉง ชาวสวรรค์โลก ตาย หลวงพ่อก็ไปขอ

ตำราพระร่วง ที่ท่านยืมไปจากหลวงปู่ปานคืนมา เปิดดูแล้วขอบยันต์ มหาพิชัยสงครามที่สุด แต่วิธีทำตามี่ระบุในตำรา มันช่างยากเย็น เหลือประมาณ นิสัยของหลวงพ่อนั้น ถ้าอะไรมันยากก็ไม่เอาซะเลย หมดเรื่อง...! จึงปล่อยทิ้งคาตำราไว้อย่างนั้นเอง...

คืนหนึ่ง...ปรากฏทั่วมหาพรหมองค์หนึ่ง เสด็จมาหาหลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่อเป็นเชื้อสายสุดท้ายของพระร่วง ขอให้ช่วยทำธงมหาพิชัยสงครามขึ้นมา ของวิเศษชิ้นนี้จะได้ไม่สูญหายไปจากโลก ถ้าผิดจากหลวงพ่อกแล้ว คนอื่นเอาไปทำเท่าใดก็ไม่เป็นผล เพราะไม่ใช่เชื้อสายกัน หลวงพ่อกท่านปฏิเสธไม่ขอทำ บอกว่า "มันยาก"...

ท่านท้าวมหาพรหมพยายามขอร้องให้หลวงพ่อกทำให้ได้ ต่อรองกันจนในที่สุด ท่านขอแค่ว่า ถ้ากลัวเขียนยาก ก็ให้ลูกศิษย์ไปจ้างเขา พิมพ์มา แล้วตั้งเครื่องบวงสรวงไว้ ท่านจะเสด็จมาทำพิธีให้เอง...! เป็นอันว่าตกลงตามนี้ หลังเสร็จพิธี ท่านบอกว่า "ลง" ให้หนักที่สุด อย่าให้ใครเอาไปทดลองปลุก จะทานอานุกาพไม่ไหว ถึงตายเอง่าย ๆ...!

ระยะแรกหลวงพ่อกท่านแจกให้เฉพาะทหาร และต้องเป็นทหารที่อยู่แนวหน้าเท่านั้น อานุกาพประจักษ์ชัดเป็นที่เลื่องลือ ขนาดรถจี๊ป โดนกับระเบิด แผลกรากูหมดทั้งคัน ยังลุกขึ้นมาอิงกับฝ่ายตรงข้ามได้ หน้าตาเฉย ตกอยู่ในวงล้อมชนิดหนึ่งต่อร้อย ยังฝ้าออกมาได้ ชนิดที่กลับถึงฐานเพื่อนเผ่นกระเจิง...นี่กว่าผีหลอกเพราะจำหน้าว่าตายไปแล้ว...!

อาตมาขึ้นชายแดนคราวนั้น สิ่งเดียวที่ติดกระเป๋ากไป คือ ธงมหาพิชัยสงคราม ที่รับมาจากหลวงพ่อก ภารกิจหลักอย่างหนึ่งของอาตมา

คือ ๒-๓ วัน ต้องเข้าไปรัฐประเทศ เพื่อซื้ออาหารสดมาเลี้ยงกำลังพล ระยะทาง ๕๐ กิโลเมตร มีโจรเขมรดักปล้นทุกวัน ออกไปลำบากยากเข็ญ ขนาดนั้น แต่เพื่อขวัญและกำลังใจของเพื่อน ๆ ก็ต้องยอม เสี่ยงเอา...

รถขนส่งเบียงนั้น จำสิบเอกสมชัย สะอึ้งทอง รับมาจากตอน ยานยนต์ มีธงมหาพิชัยสงครามติดอยู่ด้วย เก้าแก่จนแทบจะกลายเป็น สีขาว ไม่ทราบว่ามีใครเอามาติดไว้ตั้งแต่เมื่อไร วันเกิดเหตุ นั้น อาตมา กับ ลุงจ่าและเพื่อนทหารอีกหนึ่งนาย ออกไปรับเบียงตามปกติ...

เข้าไปสะดวกราบรื่นดี ขากลับมาถึงทางช่วงสุดท้าย เลียบบ้านนา งามไปเล็กน้อยเป็นรอยต่อระหว่าง ร้อยร.๕๑๐๒ กับ ร้อยร.๕๑๐๓ ซึ่งเป็นเขตติดต่อกันระหว่างกองร้อยของอาตมา กับกองร้อยข้างเคียง เสียงจรวดอาร์พีจีก็ลั่น...แ..ว้..ด..ด...!

จุดอ่อนของจรวดทำลายรถถังชนิดนี้ คือ ขณะถูกส่งออกจาก ลำกล้อง จะมีเสียงดังให้รู้ตัวชั่วเสี้ยววินาที จำสมชัยกระที่บเบรคทันที เสียงตูมสนั่นฝุ่นตลบ จรวดมหาประลัยตกห่างจากหน้ารถไม่ถึง ๑๐ เมตร แรงอัดระเบิดกระแทกทุกคนผละหงายหลัง...!

ถ้าไปด้วยความเร็วเต็มรับรองและทั้งคัน...! ไม่ทราบว่าลุงจ่า แกเหยียบคลัชเปลี่ยนเกียร์อีท่าไหน รถทั้งคันกระโจนพรวดอย่างกับ เหาะ พร้อม ๆ กับเสียง แ..ว้..ดตูมขึ้นสนั่นขึ้นอีกครั้ง ตรงที่รถเพิ่งกระโจน ออกมากลายเป็นหลุมมเหิมมา แรงอัดอากาศกระแทกจนดับไตไส้พุง แทบขย้อนออกทางปาก...!

ยอดพลขับเหยียบคันเร่งจนมิด ยี.เอ็ม.ซี.คูใจทะยานไปแข่งกับ เสียงจรวดที่ลั่นตามมาก็อย่างจะไม่ให้รอดกันเลย แถมด้วยกระสุนปืน

เล็กกลแตกกราวไล่หลังมา ผู้ที่รับไปเนื้อ ๆ คือ ป่าไม้ข้างถนน ขาดระเนน ระเบิดด้วยฤทธิ์อาวุธสงครามนานาชนิด...!

สิ่งทีทะเลทรายประจำกองร้อยของเราสวนออกมาเร็วทันใจดี เหลือเกิน เอ็ม.๖๐ผงาดร่าพ่นมัจจุราชหัวทองแดงเข้าหาฝ่ายตรงข้าม เป็นท่าฝน เท่านั้นเอง..ฟาดกันนิ้วไม่รู้ว่าใครเป็นใคร จนกองร้อย ทหารพรานที่ตั้งอยู่ใกล้ ๆ ต้องยกกำลังมาเสริมทั้งกองร้อย...!

จำสิบเอกสมชัย สะอึ้งทอง กลายเป็นวีรบุรุษไปเลย แต่ลุงจ่าแก บอกอยู่คนเดียวว่า"ไม่ใช่ฝีมือผม...ผมทำแบบนั้นได้ซะเมื่อไหร่... เดชะบุญคุณพระคุ้มแท้ๆ...!" แต่ไม่มีใครฟังแกเลย ต่างคิดว่าพระที่คอ ของลุงจ่า ไปดูกันเป็นการใหญ่ แต่สรุปไม่ได้ว่าองค์ไหนช่วย...!

อีกไม่กี่วันต่อมา หมู่ปืนเล็กลาดตระเวนของสิบเอกอภิชาติ อินตะรัตน์ ไปถูกล้อมกรอบที่เนิน ๔๒ สิบเอกบุญยूर ทรัพย์อุปการ ตัดสินใจขับรถปฎิหาริย์คันนี้ ลุยเข้าไปกลางวงล้อม ช่วยพรรคพวกทั้ง หมดออกมา ชนิดที่รถไม่ระคายเลยแม้เท้ารอยแมวข่วน...! ทุกคน อัจฉริยะใจเหลือที่จะกล่าว รถคันเท่าบ้านเท่าตึก ฝ่ายตรงข้ามยังไม่ถูก ชักนัด....! มีเพียง พลทหารวรรณะ ไสร้างาบาดเจ็บที่ข้อเท้า คนเดียว...!

อาณาพชงมหาพิชัยสงครามที่เด่นชัดที่สุดที่อาตมาพบ เกิดขึ้น เมื่อฝ่ายตรงข้าม ถล่มกองร้อยของอาตมาด้วยปืนใหญ่ขนาด ๑๕๕ ม.ม. เสียงระเบิดปานฟ้าผ่าปลุกทุกคนขึ้นมาตอนใกล้รุ่ง อาตมากระโดด ลงหลุมปืนกลหนักขนาด ๑๒.๗ ม.ม. ระดมยิงสวนไปอย่างหูดับ ดับไหม้ หมู่ ค.๘๑ ผ่นเข้าประจำที่ ส่งกระสุนตอบโต้อย่างกับเด็กหาญ

ผู้ใหญ่มาก...

ตามปกติแล้วหมูปืนใหญ่ที่ช่างานุกมาก ๆ ภายในสามวินาทีจะยิงได้ ๑ นัด อาตมาให้อย่างช้าหกวินาทีต่อนัดเลยเอ้า...ปืนใหญ่ทั้งสามกระบอกรวมบอมบ์อยู่ ๑๕ นาที ๔๕๐ นัด..! มัจจุราชแตกอากาศ ที่รัศมีแห่งความตายของแต่ละนัด เท่ากับ ๕๐๐ เมตร ไม่ทราบว่ามีวงแหวนอะไร ตกอยู่แค่แถวหน้าฐานทั้งหมด กระทั่งข้ามฐานยังข้ามไม่ได้เลย...!

"ผืนเดียวคุ้มได้ทั้งฐาน" เสียงหลวงพ่อบอก ขณะอาตมาวิ่งจากท่าน ดังก้องขึ้นในใจ อาตมาชนลูกชูไปทั้งตัว สาธุ...พระเดชพระคุณคุณหลวงพ่อ ถ้าไม่ได้ความเมตตาจากท่านช่วยคุ้มครอง ลูกคงตายไปหลายวาระแล้ว...!

ต่อมาภายหลัง อาตมาได้รับวัตถุมงคลรุ่นเก่าของหลวงพ่อกหลายอย่าง ที่คนอื่นเขาหากันทั้งชีวิตก็ไม่ได้ เช่น เหยี่ยวเกลียวเขือง ธงเขียว ธงแดง ลูกแก้วจักรพรรดิ มีดหมอ พระเนื้อชินตะกั่วยันต์ห้ามหาขมภู ตลอดถึงพระบรมสารีริกธาตุ พระธาตุพระสีวลี เป็นต้น ไว้ในครอบครองอย่างง่ายดาย อาตมามั่นใจว่า เป็นอนุภาพของธงมหาพิชัยสงคราม ที่ตั้งดูแต่สิ่งที่ดีเข้าหาเจ้าของ ช่วยบันดาลให้เป็นไปอย่างแน่นอน...!

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๑๕. บทหลุมฝังศพ

อาตมาชื่นชมกับพระนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ที่ขยายความบทเพลง "ความฝันอันสูงสุด"

ได้ลึกซึ้งกินใจเป็นที่สุด ซึ่งอาตมาขออัญเชิญมา เพื่อท่านผู้อ่านได้ร่วมกันชื่นชม ในพระปรีชาสามารถของพระองค์ท่าน ณ. โอกาสนี้...

ผืนจะทำความดีนี้แสนยาก ต้องลำบากกว่าจะรดถึงจุดหมาย ย่อมน่าขำสำหรับผู้ย่อยสบาย ไม่เคยกรายไกลระกำน้ำตากระเด็น พบศึกหนักสักเท่าใดไม่หวาดหวั่น แต่สู้ใจตนนั้นแสนยากเข็ญ ถึงหนักหน่วงสู้น้ำแม้ยากเย็น เลือดกระเซ็นก็เพราะห่วงหวงแผ่นดิน

ยามมีทุกข์มาผจญจะทนสู้ ถึงมีผู้กล่าวหยาบประณามสิ้น ถูกทอดทิ้งเดียวดายหมายชีวิน เจียนพังภินท์ยังสู้ผู้รุกราน แม้จะมีภัยอันตรายมากรายกล้า ศัตรูล้าโหมหนักเข้าหักหาญ จะฝ่าฟันเสียงชีวิตพิชิตพาล ให้ชาติผ่านมองทุกข์ยุคเข็ญคลาย

เราเป็นเพียงปุถุชนธรรมดา ใช้เทวาเพราะร่างยังเสื่อมสลาย มีอารมณ์เปลี่ยนไปไม่เว้นวาย จะแน่วแน่แก้ไขภัยไม่ซ้ำพลัน แม้ชีวิตเป็นสิ่งยิ่งแหงนหวง แต่ความรักใหญ่หลวงใช้ความฝัน รักผืนแผ่นดินแม่แน่นอนครัน ยอมสละแม้ชีวันไม่หวั่นภัย

ยอมสูญเสียชีวิตรักษาสัตย์ รักษารัฐสีมาที่อาศัย ดึกว่าสูญธรณินทร์สิ้นชาติไทย สิ้นธงชัยจะชักสู่ทมิฬพร แสนเห็นใจเพื่อนไทยที่หวาดหวั่น อาสาพลันทอดชีพสู่สมร บุกระเบิดฝ่ากระสุนในดงดอน เพื่อนิกรผาสุกทุกนาที

ตั้งจิตมั่นในพระธรรมอันล้ำเลิศ ทำแต่สิ่งประเสริฐไม่หน่ายหนี ไม่ท้อถอยมุ่งทำลายความดี ถ้าถึงที่ยอมสละละลมปราณ เราก็มีเลือดเนื้อที่ปวดเจ็บ แต่ต้องเก็บความรู้สึกอย่างอาจหาญ จะมุ่งมั่นฝ่าฟันทุกวันวาร เพราะยึดในอุดมการณ์ต้องอดทน

นึกว่าได้เกิดมาทำหน้าที่ เพื่อศักดิ์ศรีเลือดไทยไม่หมองหม่น

ไม่น้อยใจโชคชะตากล้าผจญ แม้บางคนไม่เคยทุกข์ทุกยุคทุกกาล
 มอมเลือดเนื้อกายใจพลีให้ชาติ อย่างแกลัวกล้าสามารถองอาจหาญ
 ถึงสิ้นชีพไว้ลายว่าชายชาญ มอบวิญญาณเลือดเนื้อเพื่อบ้านเมือง
 ปณิธานคือชาติศาสน์กษัตริย์ ร่วมขจัดเสี้ยนหนามเมื่อยามเฟื่อง
 สมานสามัคคีไทยให้รุ่งเรือง เกียรติกระเดื่องแดนดินทั่วถิ่นไกล
 คงไม่มีแต่เราเพียงเท่านั้น ที่ฝ่าฟันอุปสรรคทั้งหลายได้
 ผู้อื่นอาจปราดเปรื่องเลื่องลือชัช หมายผลดั่งทุกสิ่งไว้ให้ยุติธรรม
 สักวันหนึ่งเขาคงเข้าใจว่า การมีชาติศาสนาทุกสิ่งสรรพ
 มีไตรรงค์ธงชัยพร้อมใจกัน นั่นคือสิ่งยึดมั่นที่ควรตรอง
 ขอเดชะบารมีที่ปกเกล้า บุรพกษัตริย์เจ้าไทยทั้งผอง
 บันดาลดลคนไทยให้ปรองดอง ไม่ผยองอิจฉาผลาญรุกรานกัน
 แล้ววันที่ปรารภนาคงมาถึง จะตราตรึงความดีที่ปากบั้น
 โลกมนุษย์สุดสะอาดปราศทุกข์ทณฑ์ เพราะเรานั้นเข้าใจกันได้ดี
 เขาจะรู้ว่าเหตุใดไม่ยอมแพ้ เพราะถึงแม้ถูกเหยียดถูกเสียดสี
 หาว่าอยากเด่นดังหวังชื่อดี อยากครอบครองปฐพีก็องค์กาจาย
 ไม่เคยคิดหวังเป็นวีรบุรุษ แต่ที่สุดจะเห็นชาติพินาศสลาย
 ด้วยเผ่าไทยมอบชีวิพลีใจกาย มามากมายเหลือที่จะลิมเลือน
 จะถมร่างกายนี้พลีชีวิต เพื่อพิชิตไพร่ที่เชือดเฉือน
 เพื่อแผ่นดินของไทยไม่กระเทือน

เพื่อให้เพื่อนมองไทยปลอดภัยเทอญ.

ขอน้อมเกล้าถวายความคารวะ ในพระปรีชาสามารถอันยอดเยี่ยม
 ของพระองค์ ที่ทรงเข้าถึงจิตใจทหารหาญอย่างแท้จริง อาตมา
 ยอมรับว่า เมื่ออ่านจบแล้วเกิดอาการ "ซึม" ไปพักใหญ่ อาการแบบนี้

อาตมาเคยเป็นมาสองครั้งเท่านั้น...

ครั้งแรก...ขณะที่กอดปิ่นยืนเหงา อยู่เวรยามคำคืนบนยอดเขาสูง
 ทั่วหนาวเหน็บทั้งว่าเหว่ สิบตรีสุรสิทธิ์ ด่านบางภูมิจี้ให้อาตมาดูตัว
 เมืองไกลลิบๆ สุดสายตา ที่แพรวพราวไปด้วยแสงสียามคำคืน พลาง
 กล่าวว้า"พี่ครับ...พวกเขาจะรู้อย่างไรใหม่ ว่า ขณะที่พวกเขามีความสุขกัน
 อยู่ นั้น พวกเรากำลังลำบากกันขนาดไหน...?"

อาตมาได้ยินเข้าถึงกับคอกหอยตัน น้ำตาพาลจะไหลออกมาคือ ๑...
 ครั้งที่สองเกิดขึ้นขณะแกะห่อของขวัญ ที่ได้รับเป็นกำลังใจจากแนวหลัง
 ในห่อใบน้อยที่มีทอफी ๓ เม็ด และบะหมี่แห้งอีก ๑ ห่อนั้น มีกระดาษสมุด
 เขียนด้วยดินสอดำตัวเท่าหม้อแกง มาจากหนูน้อยแห่งชั้น ป.๓ร.ร.สมาคม
 สตรีไทย ชื่อ เด็กหญิงวิลาวัลย์ อุดมพจนานนท์ มีข้อความว่า "คุณอา
 ต้องไปยิงกับข้าศึกใช่ไหมคะ...? หนูเป็นห่วงคุณอา...ขอให้คุณอา
 ปลอดภัยนะคะ...!"

อาตมาถึงกับน้ำตาซึม หนูเอ๋ย...ถ้าทุกคนมีน้ำใจ เห็นความทุกข์
 ยากลำบากของทหารแนวหน้า เช่นเดียวกับหนูแล้วไซ้ร้ ถึงชีวิตของอา
 ต้องสิ้นไป ในการปฏิบัติหน้าที่นี้อาก้เต็มใจ ด้วยมั่นใจว่า ความดีที่ทำ
 ไปไม่สูญเปล่า อย่างน้อยญาติมิตรในแนวหลังยังมองเห็น...!

การปะทะในแต่ละครั้ง ย่อมมีการสูญเสียเป็นธรรมดา ถ้าเพื่อน
 เราตาย ทุกคนจะถูกหักเบี้ยเลี้ยงคนละ ๒ บาท ช่วยงานศพของเพื่อน
 ถ้าฝ่ายตรงข้ามตาย พวกเราก้ช่วยกันชุดหลุมฝังให้ ของงอโหลสิกรรม
 ด้วยเถิด อย่าได้มีเวรมีกรรมแก่กันเลย...

ป่าช้าชั่วคราวที่เราฝังพวกเขา นั้น ส่วนใหญ่ก็เป็นบริเวณที่ปะทะ

นั่นเอง การฝังก็ไม่ได้ปราณีต่อะไรนัก บรรดาสัตว์ต่าง ๆ มักมาขุดคุ้ยกินกันอยู่เสมอ ถ้าเป็นที่ทุรศกแก่สายตามาก ก็ลากพลั่วไปกลบใหม่ซะที่พวกสัตว์กินศพเป็นอาหารประท้วงกันให้วุ่น แต่สัตว์ใหญ่ ๆ ทั้งนั้นเหี้ยตัวขนาดจระเข้ อีกาตัวเท่าแม่ไก่ แค่นี้ก็สยองแล้ว...!

คืนหนึ่ง...ประมาณสองทุ่ม เวรยามจากจุดตรวจบนคันคูดุทธศาสตร์ รายงานถึงความเคลื่อนไหวผิดปกติ ที่ทำที่ว่าฝ่ายตรงข้ามจะเข้าตีคืนนี้ ร้อยเอกวีรพล คุ่มบน ผบ.ร้อย รีบนำกำลังไปเสริมทันที ทั้งพาหนะไว้ห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ ๕๐๐ เมตร แล้วเดินเท้าเข้าไปทิ้งอาตมาให้เฝ้ารถอยู่คนเดียว...

พิจารณาฉากหลังที่เป็นท้องฟ้าขาวโล่งแล้ว รถคันนี้ตกเป็นเป้าเด่นของอาวุธหนักแน่ ๆ อาตมาจึงหลบเข้าไปชายป่า อาศัยต้นไม้ใหญ่เป็นที่กำบัง พออย่างเข้าได้ต้นไม้ต้นนั้นเอง...พายุหมุนลูกเล็ก ๆ ที่ชาวบ้านเรียกว่า " ลมบ้าหมู " ก็เกิดขึ้น...!

ลมประหลาดหมุนฮือ ๆ อยู่ไปมา ตั้งหลายนาทีผ่านไปก็ไม่ยอมเคลื่อนไปไหน คงหมุนไปรอบ ๆ ตัวอาตมาอยู่นั้นแหละ จนอาตมาฉงนใจ คิดขึ้นมาว่า "เขา" คงจะมาขอส่วนกุศล จึงตั้งใจอุทิศให้ พออุทิศส่วนกุศลจบ พายุก็สลายตัวไปอย่างฉับพลัน...!

เมื่ออากาศนิ่ง คราวนี้กองทัพยุ้งก็บุกแหลก ร้อยอย่างนี้ให้พายุหมุนอย่างเดิมก็ดีแล้วจะได้ช่วยไต่ยุ้งให้...ประมาณหนึ่งชั่วโมงผ่านไป ผบ.ร้อยนำกำลังกลับมา ตอบรหัสบอกฝ่ายได้ถูกต้อง อาตมาจึงออกจากที่ซ่อน พลทหารพายัพ สุขหอม เห็นทิศที่ออกมา ก็ถามขึ้นว่า...

"เมื่อกี้หมู่แอบอยู่ใต้ต้นไม้ต้นนั้นหรือ...?" "เออ" "วันก่อนผมเพิ่ง

ฝังไว้ ๓ ศพ...!" เจริญมัยสะลुकน้องฉัน...ไม่บอกซะยังดีกว่า คิดแล้วยังเสียวสันหลังไม่หาย กลางค้ำกลางคืนแท้ ๆ ไปยืนกินลมเอ้อระเหยเล่นอยู่บนหลุมศพ ช่างกล้าหาญชาญชัยอะไรเช่นนั้น...!

๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมุตตม

พุทธพจน์

ธรรมดาบัณทิต พึงเปลื้องความอาลัยในขันธทั้งหลาย
ทั้งที่เป็นอดีต อนาคต และปัจจุบัน
จึงจักพ้นจากทุกข์ มีชาติเป็นต้น
(องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงตรัสแก่ อุกกเสนาะ บุตรภฤหบดี
ชาวกรุงราชคฤห์ ได้บรรลุ อรหัตผล)

สนทนากับพระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๕

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม :

ตอบ : มีจริง ๆ หลวงปู่โลกอุดร จริง ๆ คณะของท่านมี ๕ องค์ ก็คือ สมณะทูตสายที่ พระเจ้าอโศกมหาราชส่งมาเผยแพร่พระศาสนาที่สุวรรณภูมิ สมัยนั้นทะเลมันยังอยู่ที่เขต นครปฐม ตรงจุดที่ท่านขึ้นมา เขาถึงสร้างเป็นเจดีย์ทุกวันนี้ ห่างมาสองพันปีทะเลมันงอก ไปโน้นแล้วชะอำ งอกเยอะ คราวนี้หลวงปู่โลกอุดรก็คือ พระอุตรเถระ อุตรก็คืออุดร เพียงแต่ว่าคณะของท่านมี ๕ องค์ ด้วยกัน แล้วก็ทำงานลักษณะเดียวกัน บางทีคนเขาเจอ คนโน้นบ้าง คนนี้บ้าง คนเขาก็เลยงง ๆ ว่าเป็นองค์ไหนกันแน่ แต่ว่าตัวจริง ก็คือพระอุตรเถระ แล้วก็ตรงจุดที่สำคัญก็คือว่า ท่านตั้งความปรารถนาพระโพธิญาณ คือ อยากเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก่อน บริษัทบริวารที่ตามท่านมากี่มาก มาถึงชาตินี้ พอท่านพบธรรมะของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นว่าอันนี้ง่ายกว่าก็ลุยเลย พักเดียวกลายเป็นพระอรหันต์ ลูกศิษย์ตามไม่ทัน ในเมื่อตามไม่ทัน ท่านเองในเมื่อเป็นพระอรหันต์ท่านต้องนิพพาน ก็เหลือวิธีเดียวที่จะสงเคราะห์ลูกศิษย์ของตัวเอง คือต้องอธิษฐานให้อยู่ได้ ท่านเองท่านมาไทยตั้งแต่ประมาณ พ.ศ.๓๗๕ จนปานนี้ท่านยังไม่ตาย อายุตั้งเท่าไรแล้วตัวนี้เป็นสิ่งที่ยืนยันสิ่งที่ พระพุทธเจ้าตรัสว่าบุคคลที่มั่นคงในอิทธิบาทสี่สามารถอธิษฐานให้อยู่เป็นกัลป์ก็อยู่ได้ ถามหลวงปู่ว่าอายุเท่าไรแล้ว ท่านบอกว่าข้าก็ไม่ว่าเหมือนกัน แต่ตอนสร้างพระปรารักษ์สามยอด

ที่ลพบุรี เข้าไปยืนดูมันสร้างอยู่ พระปรารักษ์สามยอดไม่เห็นหันหน้าหันทกนะอายุ อยู่จนปานนี้

ถาม :

ตอบ : ถ้าต้องการจะติดต่อกับท่าน โดยปกติแล้วถ้าไม่ใช่ลูกศิษย์สายของท่าน ท่านจะไม่ยุ่งด้วยเลย ถ้าหากว่าใครเคยเป็นลูกศิษย์สายตรงของท่าน เคยอธิษฐานตามกันมา ถึงเวลาท่านจะไปหาเขาเอง ถึงเวลาท่านจะไปสงเคราะห์เขา สอนธรรมะให้ สอนอภิญาให้ แต่ท่านเคยให้พรไว้ว่าถ้าหากต้องการพบท่าน ให้จัดอาสนะปูผ้าขาว ๕ ที่ แล้วจุดธูป ๕ ดอก นึกถึงท่าน ว่าคาถา โลกอุดโร มหาเถโร อะหังวันทามิ ตั้งสวดภาวนาอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ท่านบอกว่า ถ้าหากว่าสภาพจิตดีสมาธิดี ท่านอาจปรากฏทั้งตัวเลย แต่ถ้าสมาธิไม่ดี ภาวนาได้ตก ๆ หล่น ๆ ท่านอาจปรากฏให้เห็นฝันก็ได้ แต่ว่าอาสนะปูผ้าขาว ๕ ที่ ต้องมีนะ ที่ ๕ ที่ เพราะของท่านทั้งทีมีเลย ก็มีพระโสณะเถระ พระอุตรเถระ พระณานีเยเถระ พระโมลีเยเถระ พระเมธียะเถระ

ถาม : อยู่ครบทุกองค์เลยหรือครับ ?

ตอบ : อยู่แค่องค์เดียวละจ๊ะ แต่ว่าท่านที่ไปนิพพานแล้ว กลับมาช่วยเมื่อไรก็ได้อยู่แล้ว แต่ว่าที่ต่องแบก สังขาร คือ ชันท์ห้าอยู่ ก็มีหลวงปู่เทพโลกอุดรนี่แหละ จริง ๆ ถิ่นที่ท่านอยู่ มันเป็นถ้ำใหญ่มากเลย อยู่ใต้เขาที่เนปาล เย็นอย่างกับตู้เย็น เวลาท่านจะสงเคราะห์ใครก็ได้ทั่วแหละ ไม่จำเป็นต้องเมืองไทยหรอก

ถาม : มีคนเข้าไปถึงไหมครับ ?

ตอบ : มี พวกที่ตั้งใจจริง ต้องการจะไปหาท่านจริง ก็ไปเจอได้ บางที

เขาเรียกว่าถ้ำวัวแดง มันเป็นถ้ำ เคลื่อนที่ ไม่ต้องไปหาให้เสียเวลาหรอก จะสังเกตใหม่ตามประวัติ เจอท่านที่ถ้ำวัวแดง แล้วกลับไปใหม่ ก็ไม่เจอ ถ้ำนั้นเลย กลายเป็นถ้ำเคลื่อนที่ ท่านอยากจะให้ไปโผล่ที่ไหน มันก็ไปโผล่ ตรงนั้น ถามว่าอย่างเราไปเจอท่านได้ไหม ถ้าตั้งใจจริงๆ เดินส่งเดชไป เถอะ ถ้าท่านต้องการให้พบ เตียวไปโผล่ที่ถ้ำเองแหละ ในชีวิตเคยพลัด กับท่าน ๓ - ๔ ครั้ง ไล่ไม่ทัน เร็วจริงๆ ประเภทเห็นหลังไวๆ ไล่ไม่ทัน สรุปว่า ไม่ใช่ลูกศิษย์ของท่าน แล้วอีกอย่างก็คือว่า สิ่งที่หลวงพ่อสอนมา เหลือเพื่อแล้ว ไม่จำเป็นให้ท่านสอนก็ได้

ถาม : (ถามเรื่องพระพุทธรูป ๔ รอย)

ตอบ : พระองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ต้นกับ คือ พระพุทธ กกุสันโธท่านตั้งใจจะประทาน รอยพระพุทธรูปไว้ให้หมู่มนุษย์และ เทวดาได้บูชา ท่านก็เล็งว่าตรงจุดนั้นมันเหมาะที่สุด เพราะว่ากาลต่อไป ข้างหน้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้ง ๕ องค์ ก็จะไปประทับรอย ไว้ที่นั่น ก็เลยกลายเป็นว่า ท่านตั้งใจอิฐฐานเหยียบรอยเอาไว้ พอมา องค์ที่สองคือ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระโกนาคม ก็ไปเหยียบ รอยเอาไว้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธกัสสป ก็ไป เหยียบเอาไว้ จนกระทั่งถึงปัจจุบัน สมัยนั้นยังเป็น พื้นที่ป่าอยู่ จน ปัจจุบันนี้ยังเป็นป่าอยู่ เพียงแต่ว่าหนทางดีขึ้น คราวนี้มีวาระที่สมควร แล้ว เทวดาที่รักษาที่นั่นก็แปลงเป็นเหยี่ยวใหญ่ มาถึงก็คว้าเอาสัตว์เลี้ยง ของชาวบ้านไป บินขึ้นไปยอดเขา เตียวก็มาเอาแล้วบินขึ้นไปยอดเขา ชาวบ้านก็ย่ะจะต้องล่ามันให้ได้ ไม่อย่างนั้นเตียวกินหมด ลูกเปิด ลูกไก่ อะไรจะไม่เหลือ ก็ลุยตามขึ้นไป เลยเจอรอย พระพุทธรูป ในเมื่อเจอ

รอยพระพุทธรูปอยู่ ก็มีการบูรณะปฏิสังขรณ์ ซ่อมแซม เพื่อให้เป็นที่ พอจะสักการบูชาได้ แต่สมัยก่อนเส้นทางสุดสาหัส ต่อให้มีรถไฟรื้อล ก็อาจไปไม่รอด แต่ปัจจุบันนี้ดีแล้ว เพราะว่าช่วงที่เป็นเนินสูงเป็นอะไรนี้ เขาจะลาดคอนกรีตเอาไว้กันมันพัง ไม่เช่นนั้น ร่องน้ำลึกๆ เวลาหน้าฝน ขนาดไฟรื้อลยังไปไม่รอด

ถาม : แล้วพอดึงศาสนาพระศรีอริยะเมตไตรย ?

ตอบ : ท่านก็จะไปเหยียบเสียอีกที่ พระศรีอริยะเมตไตรयरอยใหญ่ กว่าเพื่อน ถึงเวลาท่านไปเหยียบ กลายเป็นรอยเดียวกันไปแล้ว เคยไป กันบ้างไหม? อาตมาไปหลายครั้งเต็มทีแล้ว ไปปลายปีที่แล้วไปเจอ น้ำขังอยู่ในรอยพระบาท สูงตั้งศอกหนึ่ง แสดงว่าฝนมันสาดเข้าไป ก็เลย ดักกรอกใส่ขวดกันอุดสุด เอามาไล่แจกชาวบ้านเขา นานๆ จะปลุกที่ สมัยก่อนชาวบ้านเรียกว่า พระบาทรังรุ้ง คือ รังเหยี่ยว เหยี่ยวรุ้ง ตัวใหญ่ๆ ที่ลงมาจับสัตว์เลี้ยงชาวบ้านไปกิน เปลี่ยนไป เปลี่ยนมากลาย เป็นพระบาท ๔ รอย ปัจจุบันนี้ไปง่ายหน่อย พอเข้าเขตอำเภอแม่ริม ก็เล็งซ้ายมือไว้เลย จะมีคนเอาป้ายไปปักไว้ ลูกศิษย์หลวงพ่อกับนั้น ตามป้ายไปเรื่อยๆ ถึงแยกเมื่อไร ก็ดูชิมมีป้ายไหม ถ้ายังไม่มี ก็วิ่งต่อไป มีก็เลี้ยวได้ สมัยก่อนกว่าจะคลำไปถึงได้ หลงแล้วหลงอีก โดยเฉพาะ ช่วงหมู่บ้านทางเยอะแยะไปหมด ปัจจุบันนี้ทางก็ยังหลายเส้นอยู่ แต่ว่าพอมมีป้ายแล้ว ก็เลยกลายเป็นสะดวกขึ้น พระพุทธรูปที่เดียว ๔ รอย หายากมากเหยียบซอสนๆ กันอยู่ ขององค์ปัจจุบันเล็กที่สุด เห็นชัด ที่สุด แล้วอีกสามองค์ องค์แรกที่ใหญ่ที่สุดจะเห็นชัดที่สุด อีกสองรอย จะซ้าๆ กันอยู่ ต้องไปเล็งอยู่นาน กว่าจจะรู้ว่าของท่านอยู่ตรงไหน

ถาม : องค์ปัจจุบันนี้ขนาดไหน ?

ตอบ : นั้นเล็กที่สุด ที่เราเห็นประเภทเมตรกว่าจะสองเมตร นั้นแหละ
เล็กที่สุด ไม่ต้องห่วงเรื่องที่พัก เรื่องอะไร ที่นั่นถึงพระไม่อยู่ก็อาศัยแม่ชีได้
เขาเต็มใจเลี้ยง อากาศดี แต่อย่าไปหน้าหนาวนะหนาวเอาเรื่องเลย ไป
หน้าร้อนอากาศกำลังเย็นสบาย ของเราชอบอะไรที่มันสุด ๆ ก็เลยไปหน้า
หนาว

ถาม : ผมเคยไปไหว้ครั้งหนึ่ง แล้วน้ำตาไหลขึ้นมา ?

ตอบ : อาจเกิดปิติขึ้นมา สถานที่ซึ่งถือว่าเป็นปูชนียสถานสำคัญ
ที่สุดก็ว่าได้ ขณะนี้เราได้มาถึงแล้ว เดียวก็จะเหมือนกับหลวงพ่อดิ่ง
วัดท่าซุง ไปถึงพระเจดีย์สเวตอเมียด พระครูปลัดของเราไม่ต้องอาย
ชาวบ้านเขาหรอก คือเข้าไปเห็นกันน้ำที่เสาต้นหนึ่งประมาณสามคนโอบ
แล้วเขาปิดทองอร่ามเลย แล้วก็หล่อเทวดาด้วยเงินสูงประมาณสองเมตร
สองเมตรครึ่ง ประจำเสาทั้งสี่ทิศ แปดทิศ เพื่อเฝ้ารักษาพระบรมสารี
ริกธาตุ แต่อันนั้นจะเป็นพระทันตธาตุ พระธาตุเขี้ยวแก้ว ทางประเทศ
จีนเขามอบมาให้ ของพม่านี้ถ้าเรื่องพระศาสนา เขาทูมเทให้สุดๆเลย ไป
ถึงแล้วก็ พระพี่ยาก็นั่งร้องไห้ที่นั่นแหละ ใครเคยไปที่ไหนแล้วร้องไห้บ้าง
ไม่ใช่โดนรังแกนะ แสดงว่าชีวิตหนึ่งไม่เสียชาติเกิดที่ได้ไป อีกที่หนึ่ง
ที่พระธาตุเชิงชุมที่ สกลนคร นั้นก็มี ๔ รอย เหมือนกัน ที่พระพุทธรูป
สี่รอย คงให้พี่น้องไทยกับพม่า ทางด้าน พระธาตุเชิงชุม ก็ไทยกับลาว

ถาม : แล้วพระธาตุศรีสองรัก ?

ตอบ : ศรีสองรักอยู่ ที่เลยอันนั้นไทยกับลาวช่วยกันสร้าง
อธิษฐานให้เป็นอย่างไรละ เหมือนกับว่าสุวรรณปรูพีเดียวกัน ต่อให้มี

น้ำโขงทางกัน น้ำใจของไทยและลาวก็จะสมานสามัคคีกันอย่างนั้นแหละ
เขาเรียกศรีสองรัก คือสองประเทศเขารักกัน

ถาม : รักกัน... วันดีคืนดีก็ทะเลาะกัน ?

ตอบ : ช่วงรักกันเราไม่ทำ ไม่รักกันแล้วค่อยว่ากัน ทางลาวเขาเรียกว่า
พระธาตุหมากโม รู้จักหมากโมไหม แดงโมไง ข้าอะไรไม่ข้า ข้าท่านพร
ท่านพรมาจากปากงึม แขวงนครเวียงจันทร์ ถือว่าเป็นเด็กเมือง
เหมือนกัน มาถึงไทยก็เลยชวนกันลุยไปพม่า แล้วเส้นทางตั้งแต่หงสาวดี
ไปร่างกุ้ง มันมีร้านขายแดงโมอยู่เยอะเลย ท่านพรก็มันเขี้ยวขึ้นมา
อยากกินแดงโม บอกรถให้หยุด ส่งสตางค์ให้เด็กวัด บอกมึงไปเอาบักโม
หน่วยบักใหญ่ นั่นมา ปราบกฏว่าอุตสำหรับระดับปกครองเป็นอย่างดี
เที่ยวขากลับ วันกลับมาถึงพระธาตุอินทร์แขวนแล้ว อดใจไม่ไหวขอกิน
มันหน่อยวะ สงสัยจะชอบมากเลย ถึงเวลาตอนอาหาร ก็ส่งแดงโมลูก
เบ้อเริ่ม ให้เขาไป บอกว่าให้ช่วยผ่าให้ที พวกเราก็ก้มหน้าก้มตาฉน
อาหารไป พอเงยขึ้นมาอีกที ลักษณะเหมือนกับส้มตำเปียบเลย เขาผ่า
แดงโมแล้วซอยมาละเอียดยิบเขี้ยว เราก็นั่งเกาหัวอยู่ เอ็งเอามาทั้งชิ้น
แล้วให้ข้าตัดก็ได้ หรือไม่ก็หั่นให้เป็นชิ้นใหญ่ ๆ หน่อยได้ไหม เขาบอกว่า
เห็น ใช้ช้อนกัน กลัวจะกินไม่ถนัด เลยสับมาให้ ของเขาส่วน ใหญ่ใช้มีดนี่
ก็ชิ้นใหญ่ได้ใช้ไหม งานนั้นท่านพรอยากจะเอาหัวชนเสา จะกินให้อร่อย
เสียหน่อย พวกสับมาเป็นส้มตำเลย ไปลองดูเหอะ พม่านี้ ทำอะไรชนิดที่
เราไม่ต้องเถียงมันเลย มันมีเหตุผล ของเราไปสั่งเขา เอาหัวหมูสามหัว
ไก่หนึ่งตัว จะเอาไปทำบวงสรวง ให้มาหัวเดียวเลย บอกว่าหัวเดียวก็พอ
กินแล้ว เอาอะไรเข้าไปตั้งเยอะแยะ เสร็จแล้วเราก็มองว่า หัวเดียวก็

หัวเดียว ย่อเป็นชิ้นเล็กก็ได้ ไซ้ใหม่ ก็สั่งให้ชาวบ้านช่วยไปต้มเสียหน่อย เราเผล่อน้อยเดียว มันเผาเสียคำปีเลย เราก็เห็นว่า ทำไมถึงทำอย่างนี้ เขาบอกว่าจะให้ร่อยต้องทำอย่างนี้ มันนี้กว่าเราจะกินเอง เพราะฉะนั้น ไปพม่า ต้องทำใจให้ได้ ไม่งั้นเดียวไล่เตะกันทั่วประเทศ ทุกอย่างที่ทำมัน มีเหตุผลทั้งนั้น ตามมันก็ได้ เป็นไงล่ะ ต้มไม่ร่อยต้องเผา แล้วเผาเสียคำปีเลย งานนั้นเลยได้หัวหมู กระดำกระด่าง กว่าเอาช้อนชูดให้สะอาดขึ้นมาได้ ขำก็ขำ หัวก็หัว แล้วไปรตระวังนะไปฝั่งโน้นตั้งท่าจะล้มทับเรา อย่างเดียว อ้างว่าไปน้อยไม่ปลอดภัยต้องไปเยอะๆจริง ๆก็คืออยากอาศัยอาศัยเราเที่ยว เสร็จแล้วเราก็ต้องเลี้ยงมันด้วย รถก็ไปฟรี กินก็กินฟรี มีอยู่เที่ยวหนึ่งไปจนสดุ้งสตางค์หมดแล้ว รถก็เราเช่า ค่าอาหารก็เราจ่าย มันยังอยากจะไป ดองยี เมืองหลวงของรัฐฉาน เราก็บอกว่าสตางค์ไม่มีแล้ว จะกลับ มันก็อุตสาหไปเกลี้ยกล่อมคนขับ ให้ขับรถไปฟรีได้ไหม อยากจะไปเที่ยว มันไม่เคยไป แล้วจะเอาเราไปด้วย เพราะยังงงๆเราเป็นตัวประกันอยู่แล้ว เราก็เลยสั่งคนขับบอก กลับ ไม่ต้องไปต่อหรือก แหมขับรถให้ฟรี ถึงเืองฟรีมา แล้วค่าอาหาร ค่าน้ำมันใครจ่ายล่ะ? ไปที่โน้นจะเจอรายการล้มทับอย่างมโหฬาร เขาเห็นเรารวย เหมือนยังกับว่าเราเห็นฝรั่งรวย ตอนนั้นไปกันสามองค์ สามประเทศ ท่านนาวิน พม่า ท่านพรลาว เรานี้ไทยคุยกันรู้เรื่องเหมือนกัน บางคำนี้ภาษาเขา ไม่ออกจริงๆ ก็ต้องทับศัพท์ไป เดียวปีหน้าก็จะฉลองวัดหนองบัวแล้ว ไม่รู้ท่านนาวินจะมีฝีมือหรือเปล่า ให้ไปليبบี่ทหาร จะเอาคนของเรา เข้าสักหน่อย สัก๕๐คนก็ยังดี สองปีก็อัพเอง เคยนั่งรถมันที่หนึ่ง ของนี้ ลั่นกะบะเลยนะ ยังเอาคนยัดไปตั้ง๑๔คน ระยะทาง ๑๐๗กิโล เราไปได้

ประมาณ ๓ กิโล ยางระเบิดไปสองเส้น บรรทุกน้ำหนักจนเกินไป ไง คราวนี้บ้านเขาไม่ใช่บ้านเรา ที่จะมีร้านซ่อมอะไหล่เยอะแยะ ของเขา นี่ต้องรอ รอจนกว่าจะหาร้านซ่อม ช่างซ่อม จนกว่าจะหาอะไหล่ได้ ซึ่งอาจอีก ๗ วัน ข้างหน้า หรือ ๑๐ วัน ข้างหน้า ซึ่งพวกเขาที่เคยชินนะ พอรถยางระเบิดปั๊บ ก็ลงไปปูเสื่อนอนเลย รู้ว่าอยู่ ยาวแน่ แต่ของเรามัน ยาวไม่ได้ ถ้าเรามาไม่ถึง เมืองไทย สมมุติว่าเลยเวลารับส่งขมหานอย่างนี้ ญาติโยมมาแล้วไม่เจอเอาตมาเป็นไงล่ะ? รับรองได้ว่าหุซาแน่ ก็เลย ต้องย่ำต๊อก ตกกลางเสียค่ารถไป ๒๐,๐๐๐ กว่าพม่า แล้วก็เดินเองสะใจมาก ระยะทาง ๑๐๐ กว่ากิโล ค้างคืนหนึ่งเท่ากับว่า สองวัน ลองดูไหม ที่ค้าง เพราะว่ามันค่าจริงๆ ไม่อย่างนั้นก็จะเดินต่อ ไปค้างที่บ้านกะเหรี่ยง เลโพ สวดมนต์ ทำวัตร เสร็จก็หลับ ตื่นเช้าขึ้นมา ไม่ได้ตื่นเพราะถึงเวลา หรือตื่นเพราะชาวบ้านมาปลุก โอ้ย...มากัน เยอะแยะ ถือตะเกียงเทียน กันมาแต่มืด ไปกัน ๕ องค์ พอดีพม่าเขาถือ เลข ๕ เป็นเลขมงคล แล้ว ชาวบ้านเขาบอกว่า เขาฝันล่วงหน้ามาสองวันแล้วว่ามีพระมาพักอยู่ที่นี้ ก็เลยเตรียมเลี้ยง พระไว้ก่อนแล้ว ไม่ทราบเหมือนกันว่าองค์ไหนมา ช่วยเข้าฝันให้ เราก็กินอ่วมกันไปเลย งวดนั้นที่ไปกัน ๕ องค์นี้ กินที่ไหน แทบไม่ต้องเสียสตางค์ ของพม่านี้เขานิยม การทำบุญอยู่แล้ว แต่ถ้าหากว่านิมนต์พระอย่างเป็นทางการ นอกจากเลี้ยงอาหารแล้วยังต้อง ถวายปัจจัยไทยทาน ค่าเดินทางด้วย คนรายได้เขาน้อย ก็เลยไม่กล้า นิมนต์ ของเรานี้ ๕ องค์ เป้เข้าร้านเขาส่วนใหญ่กินฟรี เดียวนี้ยังคิด ๆ อยู่ นำไป ๕ องค์ อีกสักกรอบ ประหยัดเยอะเลย ขนาดบอกเขาว่าฉันมาแล้วนะ ถึงเวลานั่งรถเหนื่อย ลงไปพัก เขายังอุตสาหสำหรับเลี้ยงพวกกาฟง

กาแพเลย ตกเลข ๕ ของพม่าเป็นเลขมงคลนะ ของไทยเราเลข ๔
ถาม : (คุญเรื่องประวัติศาสตร์ไทย)

ตอบ : สมัยของพระเจ้าตากที่ไปตีจันทบุรี ความตั้งใจจริง ๆ ก็คือว่า
ตั้งใจจะไปขอความช่วยเหลือแต่พระยาจันทบุรีโดนนายทองอยู่
นกลีเก้ เขาให้ตั้งตัวเป็นจ้าวเสียเอง พระเจ้าตากก็เลยระดมทหาร
ไปตีพวกเดียวกัน ตรงจุดนั้นไม่ได้ตั้งใจหรอก ไปตั้งใจตรงที่ว่า เมื่อท่าน
ออกจากปากอ่าวแล้วเลาะอ้อมไปทางจันทบุรีนั้นท่านไปด้วยเรือ แล้ว
มันมีการทำน้ำทะเลเป็นน้ำจืด เพื่อใช้กินแล้วก็อาบ สมัยนี้เขาใช้สกัดเอา
ใช้ไหม? แต่สมัยนั้นเทคโนโลยีเขายังไม่ถึง แต่บรรพบุรุษของเราเก่ง
ก็ตักน้ำทะเลมาแล้วแกว่งด้วยสารส้ม ให้ตกตะกอน แล้วก็ใส่ขี้เณทสกร
คือน้ำตาลกรวด เพื่อลบลรสีเฝื่อนของน้ำ เพราะว่ารสมันจะไม่จืด จะออก
กร่อยมากกว่า แล้วรสจะออกเค็มหน่อยๆ ก็ให้มันหวานไปเลย ง่ายๆ
ดีเหมือนกัน แต่กินมากไม่ได้ เดี่ยวไตพังหมด เอาแค่พออาศัยได้ ทำน้ำ
จืดจากน้ำทะเล สมัยนี้หลายๆ ประเทศเขากลับน้ำจืดจากน้ำทะเล
แต่เมื่อเช้าเห็นข่าวว่าไต้หวัน ไม่ไหวแล้ว ต้องขอซื้อน้ำจืดจากแผ่นดิน
ใหญ่ จีนกำลังสร้าง เขื่อนต้าซานเสีย เขื่อนยักษ์ ถือว่าใหญ่ที่สุดในโลก
ถ้าหากว่ากักน้ำเอาไว้แล้ว ปริมาณน้ำจะมากกว่าปริมาณน้ำจืดที่มีอยู่
ในโลกถึง ๗ เท่า จีนเขาบอกว่า ต่อไปน้ำจะเป็นทรัพยากรที่สำคัญมาก
เตรียมขายแล้ว แต่ว่าบรรดาพวกนักอนุรักษ์เขาโวยวายกันเสียไม่มี ถึง
ขนาดบอกว่าถ้ากักน้ำด้วยปริมาตรขนาดนั้น จะทำให้ศูนย์ถ่วงของโลก
มันเสีย จะทำให้โลกหมุนเร็วขึ้น เพราะฉะนั้นวันเวลาอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ ลองนึกๆดู ถ้าหนักขนาดนั้น แรกมันก็ไปแล้วพอข้ามจุด

ศูนย์กลางแล้วเป็นไง มันวูบ มันน่าเป็นลักษณะนั้นใช่ไหม? แต่คงไม่แย
ขนาดนั้น เพราะโลกเราไปใหญ่ขนาดนี้ ตอนนี่ใครจะไปเมืองจีนต้องรีบไป
เพราะเขาจะเก็บกักน้ำในปี ๒๕๔๗ แล้วช่องแคบใหญ่ ๓ จุด ที่คนจีนเขา
เรียกว่าประตูมังกร จะจมน้ำหายไปเลย แล้วพวกบรรดาโบราณวัตถุ
ต่างๆ พวกสถานที่สำคัญหลายแห่งอาจจมน้ำไปด้วย บ้านของขงเบ้งก็
จมน้ำไปด้วย เพราะฉะนั้นใครจะไปเที่ยวต้องรีบไป เกินปี ๔๗ เขา
กักน้ำแล้ว ไม่ได้เจอแน่เลย มีคนเขาสงสัยว่าเมื่อถึงเวลาการกักน้ำแล้ว
เรือเดินสมุทรขนาดใหญ่จะข้ามไปอย่างไร จีนบอกว่าเขาไม่มีปัญหา
สร้างลิฟท์ ถึงเวลาคุณแล่นเรือไปจอดยกบ๊ิดไปหย่อน อีกฝั่งหนึ่งวิศวกร
จีนตอนนี้เขาระดมกำลังไปทั่วประเทศ เสร็จแล้วก็เกิดปัญหาขึ้นมา
หาลวดสลิงที่ใหญ่ ขนาดนั้นเพื่อมาดึงลิฟท์ไม่ได้ ก็เลยต้องสร้างโรงงาน
ผลิตลวดสลิงเพื่องานนี้อีกหนึ่งโรง ทำให้อะไรก็ต้องมีปัญหาให้แก้

ถาม :

ตอบ : โยมคนนั้นเขาตั้งใจหล่อรูปพระศรีอริยเมตไตรย แล้วไม่
ใช้องค์เล็กๆ องค์ใหญ่ขนาด ๖ - ๗ คน ยกกันหลังแอ่น คราวนี้ก่อนที่
จะเอาไปถวายวัดไผ่ที่ลพบุรี ก็ผ่านมาที่วัดบางนมโค เสร็จแล้วแวะขึ้น
ที่วัดก่อน กลางคืนหลวงปู่ปาน ท่านก็ให้ลูกศิษย์วัดไปตามหลวงพ่
หลวงพ่อก็ประเภทว่าอาจารย์ตามก็ไม่ถามแล้ว เดินดุ่มๆ เข้าไป ไปถึง
ปรากฏว่าหลวงปู่ปาน ท่านบอกว่า ให้ลองเสีงอธิษฐานบารมีดูว่า สิ่ง
ที่ต้องการจะทำในชีวิตจะสำเร็จไหม? แล้วหลวงปู่ปานก็ลองนำให้ดู ท่านก็
จุดธูปเทียนอธิษฐานว่า ถ้าหากว่าความปรารถนาพระโพธิญาณท่าน
จะสำเร็จ ก็ขอให้ยกขึ้น สองมื้อมยกขึ้นเฉยเลย ทั้งที่ตอนยกขึ้นจากเรือ

แบกกัน มาตั้ง ๖ - ๗ คน เสร็จแล้วหลวงพ่อลองดูบ้าง ปรากฏว่าก็ยกขึ้น ท่านว่ามันเบาๆ เหมือนกับลัง กระดาษ คราวนี้หลวงปู่ปานให้หลวงพ่ อธิษฐานอีกอย่างหนึ่งว่า อธิษฐานดูซิว่าอายุเท่าไรถึงจะตาย หลวงพ่ ท่านก็อธิษฐานเอา เริ่มจากอายุปัจจุบัน อย่างเช่นว่า ๒๒ ถ้าหากว่ายก ขึ้นก็แปลว่าตาย ถ้ายกไม่ขึ้นก็ไม่ตาย ก็ไล่ไปเรื่อยก็ยกไม่ขึ้น จนกระทั่ง อายุ ๒๗ ยกขึ้นปั๊บเลย หลวงพ่อก็ เอ้อ...สบายใจ อายุหมดแค่ ๒๗ ปรากฏว่าหลวงปู่ปานท่านบอกว่า ให้ไปปล่อยปลา เพื่อต่อชีวิตตัวเอง ข้างหลวงพ่ท่านก็นอนตีฟุง เรื่องอะไรจะไปปล่อยให้เสียเวลา ตายๆ เสียให้หมดเรื่องหมดราว หลวงปู่ปานเห็นท่าไม่เอาแน่ ก็เลยซื้อปลามาใส่ กระละมังเอาไว้ ถึงเวลาก็บอกหลวงพ่ที่ว่า ไปช่วยปล่อยให้หน่อยซิ หลวงพ่ท่านก็ เออ..อันนี้ของหลวงปู่ท่านก็ยกไปปล่อย พอปล่อยเสร็จ เรียบร้อย หลวงปู่ท่านบอกว่า เป็นอันว่าแกต่ออายุเรียบร้อยแล้วนะ ตกกลางพระศรีอารยองค์นั้นแหละจะ องค์ที่วัดไผ่ ลพบุรี เป็นวัดที่มีชื่อเสียงมากของลพบุรี เช่น วัดไผ่ วัดเขาวงพระจันทร์ วัดมณีชลขันธ์ เพราะฉะนั้นไปไม่ถูก ถามชาวบ้านเขาก็บอกได้อยู่แล้ว ไปเถอะ หลงเสีย หน่อย มันจะได้ฉลาดขึ้น

ถาม : (คุยเรื่องไปต่างประเทศ และไปทำงานและซื้อที่ดิน ที่กาญจนบุรี)

ตอบ : โดยปกติแล้วสถานที่ไหนมีอากาศหนาวดูแล สถานที่นั้นจะ สำคัญมาก อย่างกรุงเทพมหานคร ของเรานี้ เจ้าพ่อหลักเมืองท่าน เป็นเทวดาชั้นดาวดึงส์ แล้วเจ้าพ่อหลักเมือง เมืองกาญจน์ ท่านเป็น พรหมชั้นที่เจ็ด แสดงว่าต้องสำคัญสุดๆเลย ไปบนท่านเลย ไปไหนถ้า เคารพเจ้าที่เอาไว้ ยังไงๆ ท่านก็สงเคราะห์ให้ก็สบาย ไปไหนถ้ามองข้าม

ท่าน บางทีอะไรๆ มันก็ขรุขระ ไปออสเตรเลียก็เหมือนกัน เจ้าที่เขา ไม่เป็นฝรั่งดอกจะ จุดรูปบอก ตรงไหนก็ได้

ถาม : ต้องว่าภาษาอังกฤษไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องจะ ไม่ต้อง เทวดาท่านรู้ทุกภาษาอยู่แล้ว ไม่ต้องเล่น เป็นภาษาอังกฤษ

ถาม : ทำไมมีทุกข์มาก ?

ตอบ : มันก็มีเท่ากับคนอื่นนั่นแหละ เป็นธรรมดา รักตัวเองให้ มากเข้าไว้แล้วจะไม่ทุกข์จำไว้แค่นั้นพอ

ถาม : ต้องทำกรรมอะไร ?

ตอบ : เรื่องของกรรมเป็นคำรวม มันแปลได้ทั้งดีและชั่ว กุศลกรรมคือ กรรมดี อกุศลกรรม คือความชั่ว สำคัญที่ว่ากำลังใจของเรา ถ้าอยู่กับ ตัวเราเองมันไม่ทุกข์มาก เวลาไปฝาก กับคนอื่นเขาไว้ มันก็ทุกข์ มากซิจะ เก็บกลับคืนมา เอาดอกไว้ด้วย ฝากไว้นานแล้วมันจะได้ไม่ทุกข์

ถาม : ทำอย่างไรถึงไม่ทุกข์อย่างนั้นอีก ?

ตอบ : เกิดอีกเมื่อไร ก็ทุกข์อย่างนั้นแหละ ไม่ต้องห่วงหรอกจะสำหรับ เรื่องของความผิดหวังมันดีตรงที่ว่า ทำให้เราเห็นทุกข์ ในเมื่อเรา เห็นทุกข์ได้ เราจึงเห็นธรรมะได้ ถ้าหากไม่ทุกข์มาก เราก็ไม่เข็ด ไข้ไหม มันยังอยากเกิดอีก คราวนี้ถามตัวเองว่า ถ้าเกิดมาแล้วทุกข์ อย่างนี้อีก เอาอีกไหม ?

ถาม : ไม่เอา ?

ตอบ : ไม่เอา ก็จะได้ไม่ต้องทุกข์อีก ถ้าอย่างนั้นเกิดใหม่จะได้แข่ง ให้ทุกข์อีกเยอะๆ

ถาม : แล้วทำบุญอย่างไรจะได้สมหวัง ?

ตอบ : ก็ทาน ศีล ภาวนา ทุกอย่างเอาให้ครบเลย แล้วก็บริจาคแฟน เป็นทานไปด้วย ถึงเวลาจะได้เยอะๆเลย ให้ทานเกิดมาจะรวย รักษา ศีลเกิดมาจะสวย ภาวนาเกิดมาจะปัญญาดี คนสวย คนรวย คนปัญญาดี ใครๆ ก็อยากได้เป็นคู่ครองทั้งนั้นแหละ เพราะฉะนั้นเอา ทุกอย่างเลย ถึงเวลาจะได้เยอะๆ ตั้งใจว่าเราจะไปนิพพานในชาตินี้ เอาให้มันสุดยอดไปเลย ถ้ามันไปไม่ได้ เผลอเกิดใหม่เมื่อไรแล้วสบาย เพราะมันตุนไว้เต็มที่แล้ว ถ้ามีโอกาสก็โน้มน้าวไปช่อมพระเก่า สร้างพระเก่า ขัดส้วมบ้าง ถ้าจะเอาให้สวยครบทุกกระเบียดนิ้วเลย สร้างพระเป็นมหา อำนาจ เกิดมาเมื่อไร เป็นผู้นำเขา เหนือกว่าเขา แต่ช่อมพระนี้จะได้ เป็นเบญจกัลยาณี สวยพร้อม เป็นผู้มีศีลมีเมตตาเป็นปกติ จิตใจเยือก เย็น ยิ่งสวยหนักเข้าไปใหญ่ เตี้ยวตอโน้นต้องประกวดนางงามจักรวาล ไม่พอแล้ว ต้องหลายๆ จักรวาล ไปที่ไหนก็แข่งกับเขาได้เอาใหม่

ถาม : (ถามเรื่องแก้วจักรพรรดิ)

ตอบ : รูปร่างเป็นอย่างไร ก็เหมือนไข่มุก ถ้าถามว่าสีอะไร บอกไม่ถูก มันหลายสีรวมกัน เหมือนกับแก้วแล้วก็มีลายเป็นทอง แต่ว่าดูด้วยสายตาเหมือนกับทึบ แต่ถ้าเอามาส่องไฟกลับมองทะลุได้ แปลกมาก

ถาม : เกิดอย่างไร ?

ตอบ : แก้วจักรพรรดิ เกิดจากการหุงปรอท ในสมัยโบราณเขา เล่นแร่แปรธาตุก็จะมี การหุงปรอท ถ้าของฝรั่งตามวิทยาศาสตร์ก็คือ โลหะธาตุอย่างหนึ่ง แต่ว่าเป็นโลหะเหลว แต่ว่าทางจิตศาสตร์หรือไสยศาสตร์เขาเชื่อว่ามันมีชีวิตอยู่ มันสามารถไปได้ มาได้ กินอาหารได้

แล้วคนที่เขาเล่น พวกเล่นแร่แปรธาตุเกี่ยวกับปรอท เขาจะไปดักจับมันเสร็จแล้วก็เอามา ทำการหุงด้วยสมุนไพรรจนมันจับตัวแข็งขึ้นมา ที่เขาเรียกว่าทำปรอทสำเร็จ ที่นี้มีอยู่หลายระดับ พอทำไปถึงระดับหนึ่งจะเป็นมหาเสน่ห์ เรียกว่าใครเห็นก็รักอะไรอย่างนั้น ต่อไปก็ ป้องกันภัย รักษาโรค ทำเป็นทอง ทำเป็นแก้ว แล้วตรงทำเป็นแก้วนั้นแหละที่ปรอทมันจะกลายเป็นแก้วจักรพรรดิ หรือแก้วราหู แล้วแต่ธาตุปรอท ถ้าธาตุปรอทเป็นธาตุตัวเมีย จะเป็นแก้วราหู จะเป็นองค์เล็ก แต่ถ้าหากว่า ปรอทธาตุเป็นตัวผู้ จะเป็นแก้วจักรพรรดิ คือ องค์ใหญ่ เคยไปคลำๆ พวกอย่างนี้มาพักใหญ่ เหมือนกัน ปรากฏว่าปีนั้นมีพระข้ามไปเรียนวิธีหุงปรอทที่พม่า ๕ องค์ กลับมาสึกเกลี้ยง ชั้นแรกพอเป็นมหาเสน่ห์ แล้วทนไม่ได้ สึกหมด สาวๆ มหาเหยอะ เป็นการทดสอบตัวเอง ได้ดีมาก ตัวอย่างผู้สำเร็จปรอทของพม่าที่ดังที่สุด ก็คือ ฤาษีบุญบ่อ่ง ท่านนั่งชาว ห่มขาว ศึกษาวิชาพวกนี้อยู่บ่นยอดเขาไปปีป่า ภูเขาเขาที่อยู่ระหว่างเส้นทางจากพุกามจะไป มณฑลทะเลย์ จะมียอดภูเขาไฟอยู่ยอดหนึ่ง เป็นสถานที่เหมาะสมสำหรับทำพวกพรรคนี้มาก เคยไปค้างอยู่ถึงเยอะ เป็นบ้าเลย คราวนี้ว่า พอทำเป็นแก้วได้ ก็จะมีฤทธิ์เหาะได้ โบราณท่าน เรียกว่าสำเร็จปรอท พวกที่สำเร็จปรอทนี้พอถึงทำเป็นแก้วแล้ว เรื่องทำทองเป็นเรื่องเล็ก เขาก็จะทำแผ่นทองจารึกชื่อตัวเอง พร้อมกับวันเดือนปี ที่สำเร็จปรอท แล้วก็เอาไปถวายบูชาตามเจดีย์ต่างๆ โดยเฉพาะเจดีย์ชะเวดากองถ้าอยากรู้ก็ต้องปีนขึ้นไปดู ที่เมืองไทยมีอยู่ องค์หนึ่ง แต่ว่าท่านอยู่ในป่า สำเร็จปรอทแล้วท่านก็อมเอาไว้ คราวธาตุปรอท คล้ายๆ กับว่ามันเรืองแสงออกมาได้ เขาก็เลยเห็นออกมาเป็นสีแดงๆ ก็เลยเรียก

ท่านว่า หลวงพ่อ แก้มแดง เหลือเชื่อใหม่ว่าธาตุอย่างหนึ่งสามารถเปลี่ยนเป็นอีกอย่างหนึ่งได้

ถาม : แล้วอานุภาพเป็นอย่างไรครับ ?

ตอบ : แก้วจักรพรรดิจะให้ลาภเป็นส่วนรวมใครมีแก้วจักรพรรดิอยู่ จะเลี้ยงคนสักเท่าไรก็ไม่ต้องหนักใจเลย

ถาม : แล้วแก้วราหูครับ ?

ตอบ : เหมือนกัน ต่างกันแต่ว่าอันหนึ่งเล็กกว่า อันหนึ่งใหญ่กว่า แก้วจักรพรรดิของหลวงพ่อดีมาจากหลวงปู่ชุ่ม วัดวังมุย ที่ลำพูน หลวงปู่ชุ่มท่านมีความคล่องตัวในนิโรธสมาบัติที่สุดเลย บุคคลอื่นเข้านิโรธสมาบัติแค่สามอิริยาบถ คือ ไม่นั่ง ก็นอน ยืนนี่น้อย แต่หลวงปู่ชุ่มท่านทำได้ สี่อิริยาบถเลย ยืน เดิน นั่ง นอน ได้หมด นิโรธสมาบัตินี้ สัญญาเวทยิตนิโรธ มันจะไปตัดสัญญา คือความรู้ทั้งหมด และความรู้สึกทั้งหมด ก็เลยไม่ทราบเหมือนกันว่าท่านใช้ อะไรบังคับร่างกายให้เดินได้ อาจใช้อธิษฐานจิตทับเอาไว้ก่อนก็ได้ แต่ว่าท่านทำได้จริงๆ คราวนี้หลวงปู่ชุ่ม ท่านเคยเป็นพี่หลวงพ่อกับหลายชาติ แล้วก็เป็นที่ ถ้าถึงเวลา ก็อาจโดนน้องประหารบ้าง ก็เลยกลัวหลวงพ่อก่อนที่ท่านจะมรณภาพ ท่านก็มาหาหลวงพ่อบอกว่าหลวงน้องต่อไปหลวงน้องต้องทำงานใหญ่เพื่อทำงานพระศาสนา คนที่มาหาจะมีจำนวนมากมหาศาล ถ้าหากว่าหลวงน้องมีแก้วจักรพรรดินี้เอาไว้ หลวงน้องก็สามารถที่จะเลี้ยงคน โดยที่ไม่ต้องหนักใจ หลังจากนั้นไม่นานหลวงปู่ท่านก็มรณภาพไป เสร็จแล้วหลวงปู่ท่านบอกว่า ท่านเองก็เคยทำตะกรุดปรอทมาแจกลูกศิษย์ แต่ท่านบอกว่าอาจารย์ท่านเก่งกว่าทำเป็นแก้วจักรพรรดิได้ แสดงว่า

อาจารย์ของหลวงปู่ชุ่มนี้สุดยอด

ถาม : หลวงพ่อก่อนท่านมีกี่องค์ครับ ?

ตอบ : แก้วจักรพรรดินี้มีองค์เดียว แล้วมีแก้วราหูอีกองค์หนึ่ง แก้วราหูนี้จริงๆแล้ว ตอนนั้นผู้กอง อรรถนพ แก่เป็นแค่ร้อยตำรวจโท ตระเวนชายแดนเอง แต่เป็นที่ถูกใจหลวงปู่ หลวงปู่ก็มอบให้ แล้วเพื่อนก็ยืมไปใช้ ดีเล็กมันยืมไปใช้ แล้วทะเล้งไปเที่ยวชอง หายจ้อยไปเลย ทั้งๆที่ถัก เอาไว้อย่างดี ไม่มีทางออกไปไหนได้เลย แล้วก็ผูกติดไว้กับสร้อยคอ เล่นเอาคุณอรรถนพ เกือบจะบีบคอเพื่อนตาย ปรากฏว่าหลังจากที่หายไ้ไม่นาน ไปโผล่อยู่กับหลวงพ่อนั่น วิ่งไปหาพวก หลวงพ่อก่อนก็เลยเก็บไว้เองทั้งคู่เลยปัจจุบันนี้ก็อยู่กับพระครูปลัดตอหนันต์เจ้าอาวาสองค์ใหม่

ถาม : แล้วที่หลวงพ่อก่อนท่านทำลูกแก้ว ?

ตอบ : หลวงพ่อก่อนท่านบอกว่ามีอานุภาพถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ของ ของแท้๘๐เปอร์เซ็นต์นี้ ท่านทำครั้งแรกๆ มาครั้งหลังๆนี้ไม่ทราบว่าได้เกินหรือเปล่า? ท่านบอกว่าได้ขึ้นไปดูแก้วจักรพรรดิของท่านปู่ พระอินทร์แล้ว เหมือนกันเลย แสดงว่าท่านปู่พระอินทร์เวลาได้แก้วจักรพรรดิมาก็คงลักษณะเดียวกัน เพราะว่าจะจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิจะต้องมีจักรรัตนะ คือแก้วเจ็ดประการ ก็จะประกอบไปด้วย อันดับหนึ่ง จักรแก้ว, อันดับที่สอง ปรีณายกรัตนะ คือ ขุนพลแก้ว, แล้วก็อัสสระรัตนะ ม้าแก้ว, หัตถิรัตนะช้างแก้ว, อิตถิรัตนะนางแก้ว, เสร็จแล้วก็มิมณีรัตนะ คือ แก้วมณี มีไว้เพื่อเลี้ยงคน เพราะท่านต้องปราบไปในทวีปทั้งสี่ ในเมื่อเขาอยู่ได้อำนาจแล้ว เกิดดกระกำลังมากอะไรขึ้นมา ไม่ช่วยเขาก็ไม่ได้ ในเมื่อจำเป็นต้องช่วยเขาก็ต้องมีพวกนี้เอาไว้ ไม่อย่างนั้น

ก็ช่วยเขาไม่ไหว ใครจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิต้องมีให้ครบ มิไม่ครบเป็นไม่ได้ มีอยู่ในจักรวัตติสูตร ในอังคตตรนิกาย ไปเปิดพระไตรปิฎกดูได้อ่านมานานแล้ว จำไม่ค่อยได้ ต้องไปทวนใหม่ เมื่อกี้ที่ว่ายังขาดคหปติวัตนะ คือขุนคลังแก้วนะ มีหน้าที่หาสดางค์ใส่คลัง แต่มีทิพจักษุญาณแจ่มใสมากไปที่ไหน เจอสมบัติก็ขุดมาใส่คลังไว้ ใครมีลูกน้องอย่างนี้ก็รวบ รัชกาลที่สามท่านบอกว่า ท่านมีขุนพลแก้ว คือเจ้าพระยาบดินทร์เดชา (สิงห์ สิงหเสนีย์) มีขุนคลังแก้ว คือ พระยาศรีสหเทพ (ทองเพ็ญ) แล้วก็มีนางแก้ว นางแก้วนี้ไม่ใช่หมเหสี แต่เป็นลูกสาว โอ้โห.. เก่งจริงๆ จำไม่ได้แล้วว่าเป็นพระองค์ไหน ของท่านเองท่านว่าถึงไม่ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ แต่ก็มีแก้วตั้งสามอย่างแล้ว ท่านก็พอใจแล้ว สมัยรัชกาลที่สามเงินคงคลังล้นท้องพระคลัง ท่านบอกว่าท่านเตรียมไว้ให้หนึ่งคือรัชกาลที่สี่ เพื่อว่าต่อไปข้างพวกยุโรป คือ พวกฝรั่ง อังกฤษ จะมาเบียดเบียน ถึงเวลาจะได้มีเงินมีทอง สำรองเอาไว้ เพื่อจะได้แก้ไขเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ รัชกาลที่สี่ท่านก็เลยใช้เฟลิน สบาย ตกลงรัชกาลที่สามเหนื่อยที่สุด เพราะว่า รัชกาลที่สองพอว่าท่านรับงานได้ ก็ทิ้งงานให้เลย เรียกว่าท่านทำงานแทนรัชกาลที่สอง มาตลอด แล้วก็ทำงานในรัชกาลของตัวเอง แล้วก็เผื่อแผ่ไปยังรัชกาลที่สี่ด้วย ตกลงเท่ากับว่าคนเดียวล่อเสียสามรัชกาล ปัจจุบันนี้ก็ยังเป็นพระสยามเทวาธิราชอยู่ ไหนๆ ก็เหนื่อยแล้ว ก็เหนื่อยให้ตายไปเลย

ถาม : คือสงสัยว่า แต่ละศาสนาต่างมีคำสอนของตนเองใช้ใหม่จะ.....(ไม่ได้ยิน)..... ?

ตอบ : นรก สวรรค์ พรหม นิพพาน ที่เดียวกันหมดไม่ว่าจะ

ศาสนาไหนก็ตาม หลักการของแต่ละศาสนาที่สอนถูกก็มี สอนผิดบ้าง ถูกบ้างก็มี ผิดไปเลยก็มี แต่ว่าทั้งหมดขึ้นอยู่กับกรรมคือการกระทำ ถ้าทำดี เรียกว่ากุศลกรรม ทำชั่ว เรียกว่าอกุศลกรรม กรรมคือการกระทำนั้นส่งผลให้ทุกรูปแบบ ไม่ว่าคุณจะต้องการ ไม่ต้องการก็ตาม ถึงเวลาผลนั้นจะเกิด ถ้าเราทำกรรมชั่ว ส่วนของสัตว์นรกเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เหล่านี้ก็รอรับเราอยู่ เกิดขึ้นมาเพื่อรองรับความชั่วของเรา ถ้าเราทำความดี เทวดา พรหม พระนิพพาน ก็รอเราอยู่ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จริงๆ แล้ว ไม่มีเลยก็ว่าได้ แต่ที่มีขึ้นมา ก็เพราะว่าเราทำให้มีเอง เหมือนกับบ้าน ถ้าเราไม่สร้างบ้านจะมีไหม มันเกิดจากการกระทำของเรา

ถาม :

ตอบ : สิ่งที่เราทำ จะเรียกว่ากรรมก็ได้ สิ่งที่เราทำที่ไม่เท่ากันก็เลยให้มีการแบ่งออก เช่นว่า ทำกรรมหนักเอาไว้ก็จะมีนรกแต่ละชั้น แต่ละขุมที่ต่างกันไป ทำความดีเอาไว้ ก็จะมีสวรรค์แต่ละชั้น แต่ละเขต แตกต่างกันไปถามว่าเอาอะไรมาแบ่ง? ก็คือ สภาพหยาบ ละเอียดของจิตของเราเป็นเครื่องแบ่ง อย่างเช่นว่า พรหมมีรูปพรหม ๑๖ ชั้น ก็เกิดจากความหยาบ ละเอียดของจิตของเรา ถ้าหากว่ากำลังจิตของเราเข้าถึงปฐมฌานหยาบ ก็เป็นพรหมชั้นที่ ๑ เป็นปฐมฌานอย่างกลาง เป็นพรหมชั้นที่ ๒ ปฐมฌานอย่างละเอียด เป็นพรหมชั้นที่ ๓ ไล่ขึ้นไปเรื่อยๆ

ถาม : ก็แสดงว่าเมื่อก่อนที่ไม่มีเลย เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกันหรอกคะ ?

ตอบ : ก่อนที่จะกำเนิดเป็นมนุษย์ขึ้นมา ส่วนอันนั้นเขาว่า สภาพจิตของเขาเทียบเท่า อาภัสราพรหม คือ ชั้นที่ ๖ จะมีความสว่างไสว มีความมั่นคง แน่วแน่ ลักษณะนั้น คราวนี้โลกของเรา ต้องใช้คำว่ากำเนิดโลกนะ ถือว่าเล่านิทานให้ฟังแล้วกัน กำเนิดโลก โลกเราจะเกิดไฟบรรลัยกัลป์ล้างโลก ซึ่งทฤษฎีนี้ ฝรั่งเศสว่าเป็น บิ๊กแบงก์(Big Bang) ถึงเวลาแล้วดวงอาทิตย์จะขยายตัวระเบิดออกมาคลื่นเอาดาวเคราะห์ทั้งหมดไป คราวนี้..ลักษณะนี้ของทางพระ เรียกว่าไฟบรรลัยกัลป์ล้างโลก เมื่อถึงเวลาแล้วเกิดฝนตกลงมา ดินที่โดนเผาพอโดนฝน โดนน้ำใหม่ๆ กลิ่นมันหอม มันก็ลอยสูงขึ้นไป อาภัสราพรหม คือพรหมที่อยู่ข้างบน ได้กลิ่นก็อยากสูดอยากเห็น เลยลงมา ลองมาชิมมากินดู เมื่อตัวเองอยู่ด้วยความเป็นที่พิภย์ กินของหยาบเข้าไปเลยทำให้ร่างกายหยาบ ไม่สามารถเหาะกลับได้ จากแสงสว่างที่เคยมีอยู่ แสงก็หมดไป กลายเป็นต้นกำเนิดมนุษย์ขึ้นมา เมื่อเกิดขึ้นมาแล้วก็ต้องมีการทำมาหากินเพื่อเลี้ยงชีพตัวเอง เกิดอาการทำในสิ่งที่ถูกต้องตามศีลตามธรรมก็มี ผิดพลาดไม่เป็นไปตามศีลตามธรรมก็มีสิ่งเหล่านี้ก็เลยจำเป็นต้องเกิดขึ้นเพื่อรองรับเขาจริง ๆ แล้วมันเกิดจากการกระทำตัวเองแท้ ๆ เลย

ถาม :

ตอบ : ถ้าหากว่าไปหาจุดกำเนิด ต้องกล่าวถึงแรกเริ่มที่จิตเกิดมา อันนี้ ถ้าว่าไปแล้วพระพุทธเจ้าท่านบอกว่า เป็นอจินไตย ไม่ควรไปคิด ผู้ใดคิดฟังมีส่วนของความเป็นบ้า คือมันเสียเวลาคิด แต่ว่าบอกง่าย ๆ ว่าการเกิดของจิตก็ลักษณะเดียวกับแร่ธาตุต่าง ๆ คือว่าพอถึงเวลาภายในจักรวาลของเราที่ประกอบไปด้วยแร่ธาตุต่าง ๆ

เป็นจำนวนมากด้วยกัน ถึงเวลาสิ่งต่างๆ หมุนวนเข้ามา แล้วก็ผสมรวมกันไปรวมกันมา ถึงวาระหนึ่ง ชาติหนึ่งที่เกิดขึ้นมาจากการผสมรวมที่สมบูรณ์แล้ว จะกลายเป็นธาตุเฉพาะๆ ของแต่ละอย่างไป ลักษณะของจิตก็เหมือนกัน แต่ว่าจิตนี้แปลกตรงที่มันเป็นธาตุรู้ ถ้าตราบใดที่ยังไม่เป็นธาตุรู้ อยู่อย่างโลหะธาตุบางอย่าง อย่างเช่นปรอทก็สามารถที่จะมาได้ ไปได้ หนีได้ ลักษณะอีกอย่าง อย่างเหล็กไหลสามารถกินอาหารได้ สามารถมาได้ หนีไปได้ นี่เขายังไม่มีธาตุรู้ นะ เขายังสามารถที่ทำได้ขนาดนั้น แต่สภาพจิตขนาดอาภัสราพรหมนี่ เป็นธาตุรู้ด้วย ที่เรียกว่าเกิดยากเย็นแสนเข็ญนักหนา ประเภทมองไม่เห็นต้นไม่เห็นปลายกันเลยว่าเกิดมาจากไหน จะไปสิ้นสุดลงที่ตรงไหน ลองดูไหม ? ไปค่อยๆ เสาะหาดู ถ้าเกิดเป็นพระพุทธเจ้าจะรู้ครบทุกอย่าง ตั้งหน้าตั้งตาเริ่มตั้งแต่ตอนนี่ อีกไม่เกินสี่อสงไขยกับแสนกัปก็ได้เป็น

ถาม : เคยมีคนบอกว่า จริงๆ แล้วไม่ได้มีแต่โลกของเรา มีโลกอื่น ๆ ?

ตอบ : มีเยอะแยะไป สุริยจักรวาลของเราที่มีมนุษย์ก็มีดาวตั้งหลายดวง จักรวาลอื่น ๆ ที่มีมนุษย์อีกก็เยอะแยะ ในภาษาบาลีเขาใช้ว่า ทสสหัสสิโลกธาตุ (ทะ-สะ-สะ-หฺส-สิ-โล-กะ-ธา-ตุ) มีตั้งหมื่นโลกธาตุ เพราะฉะนั้นสารพัดกาแลคซี่ คงประกอบไปด้วยดวงดาวสิ่งที่มีชีวิต เยอะแยะไปหมด ตราบใดที่ยังมีการกระทำอยู่ ตราบนั้นก็ยังไม่เป็นที่สิ้นสุด ยกเว้นถ้าสามารถหลุดพ้นเข้าพระนิพพานได้ก็เป็นอันว่าจบ ถ้ายังไม่เข้าก็เวียนตายเวียนเกิดไปเรื่อย สุขบ้าง ทุกข์บ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้ว มันสุขน้อย ทุกข์มาก

ถาม : (ตามเรื่องการเกิดขึ้นของดวงจิต)

ตอบ : มีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็อย่างที่บอก มันสามารถเกิดได้ แต่โอกาสมันน้อยมาก แล้วขณะเดียวกัน ที่ไปนิพพานแล้วก็ได้ ที่อยู่เป็นเทวดา พรหมก็ดี ที่อยู่ในมนุษยโลก รวมๆ แล้วยังไม่เท่ากับข้างล่างเลย ข้างล่างยังมีโอกาสขึ้นมามากตั้งเยอะ

ถาม : แล้วโลกที่เราอยู่ปัจจุบันนี้ มีมาตั้งแต่สมัยสมเด็จพระจอมเกล้าแล้วหรือครับ ?

ตอบ : บอกไม่ถูกเหมือนกันว่ามีมาสมัยไหน เดียวถ้ามีโอกาสลองไปเคาะถามมันดู มันจะตอบไหม ถึงเวลาก็เอาไม้กระทุ้งๆ หน่อย เฮ้ย ! เอ็งมาตั้งแต่เมื่อไหร่วะ ?

ถาม : มีที่นี้ที่เดียวใช่ไหมครับ ที่พระพุทธเจ้าท่านจะลงมาตรัส ?

ตอบ : มีโลกนี้โลกเดียวที่จะมีพระพุทธเจ้ามาตรัส เพราะว่าเป็นโลกที่ประกอบไปด้วยลักษณะที่มีความทุกข์ ความสุขที่มันแตกแยกเห็นกันอย่างชัดเจน ในเมื่อเห็นกันอย่างชัดเจน สามารถสั่งสอนให้คนเข้าถึงธรรม ก็เห็นได้ง่าย โลกอื่นส่วนใหญ่สบาย ในเมื่อสบายไปบอกว่าทุกข์ ก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง ไปบอกว่าไม่เที่ยง ยิ่งหนักเข้าไปใหญ่ อายุเป็นหมื่นๆ ปีนะ ฉะนั้น โอกาสที่เขาจะเห็นธรรม เข้าถึงธรรม มันก็น้อย พระพุทธเจ้าท่านลงมาตรัสรู้เฉพาะในโลกนี้ เขาถึงได้เรียกว่า มงคลจักรวาล จักรวาลที่เป็นมงคลอย่างยิ่ง ลองไปโลกอื่นดูก็ได้ ประเภทบำเพ็ญบารมีกันที่ลืมนี่ไปเลย

ถาม : จิตเวลาจะเกิดที่ไหน มันจะผูกพันกับที่นั่นหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : มันมีส่วนความจำของมันอยู่ ถึงเวลาพอไปถึงตรงจุดนั้น มันก็จะจำได้ นึกได้ หรือไม่ก็ประเภทที่ว่า อยู่ๆ ก็คุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก

ถาม : อย่างนี้ ถ้าเกิดสมมุติเราไปเกิดที่จักรวาลที่ไกลมากๆ โอกาสก็น้อยสิครับ ที่จะมาเกิดในจักรวาลนี้ ?

ตอบ : ทำไม มีเยอะแยะไป เกิดสลับกันไปสลับกันมา ของเขาก็เหมือนกัน เคยมาเกิดเป็นของเรา แล้วก็ไปเกิดเป็นของเขา เกิดเป็นเทวดา เป็นพรหมเหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความดี ความชั่วที่เขาทำ ทำความดีเอาไว้มากกว่านี้ แต่ไม่พอที่จะเป็นเทวดา ก็ไปเกิดอยู่ในดวงดาวที่มีความสะดวกสบาย ในเรื่องที่พระพุทธเจ้าท่านเตือนว่าไม่ควรคิดมันมีอยู่ ๔ อย่าง คือ พุทธวิสัย ความสามารถของพระพุทธเจ้า กว่าจะบำเพ็ญบารมีมาอย่างน้อย สื่อส่งไขกับแสนมหากัป สิ่งที่ท่านทำได้พิลึกพิลั่นเกินกว่าปุถุชนทั่วไปจะเข้าถึงหรือทำได้ ฉานวิสัย ความสามารถของผู้ทรงฌาน ทรงสมาบัติ คือพวกได้อภิญญา ว่าเขาจะทำอะไรได้บ้าง จะเป็นอย่างไรได้บ้าง กรรมวิบาก คือการส่งผลของกรรม โลกจินไตย คือความไม่มีที่สิ้นสุดของโลก คือความเป็นไปของโลกเรานี่ ท่านบอกว่าทั้ง ๔ อย่างนี้ ผู้ใดคิด ฟังมีส่วนของความเป็นบ้า เพราะเสียเวลาตายชะเปล่าๆ โดยไม่มีความดีติดตัวไป เพราะมันแต่ไปคิดอยู่ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติธรรมไป จะเกิดผลเร็วกว่าเยอะ

ถาม : อ่านในเว็บครับ เขาเขียนว่าปัญญาธิกะ ฉลาดกว่า บำเพ็ญบารมีน้อยกว่าศรัทธาธิกะ ?

ตอบ : เขาเข้าใจอย่างนั้นจริงๆ บางฉบับ เขาเปรียบเทียบว่า เด็กโง่กับเด็กฉลาดเลย คนจะเป็นพระพุทธเจ้าโง่ มีหรือ ? ก็เอาอย่างเขาว่าแล้วกัน ที่เขาเปรียบเทียบมานะมันใช่ของเขา เราเองรู้สึกว่ไกลจะปรามาสพระรัตนตรัย เราก็ก็น้อยออกมาชะ

ถาม : ผมอ่านความเชื่อของชาวคริสต์ นี่ก็น่ากลัวเหมือนกันครับ ใครไม่เชื่อแบบพระคริสต์ก็ลงอเวจีอย่างเดียวไม่ผิดไม่เกิดเลย ?

ตอบ : เขามีอเวจีเหมือนกันนะ

ถาม : ก็นรกเขา ก็คือ ถ้าใครไม่เชื่อในพระคริสต์คือก็ลงอเวจีอย่างเดียว?

ตอบ : อันนั้น เขาหมายความว่าถ้าไม่เชื่อพระคริสต์แล้วไม่มีศาสนาอื่น เป็นเครื่องยึด

ถาม : ผมอ่านในนั้นมันมีการ์ตูนศาสนาคริสต์นะครับ มีคนแบบเข้าวัดทำบุญ แล้วก็มีคนมาชวนเข้าศาสนาคริสต์แล้วเขาก็ไม่สนใจ สุดท้ายรถคว่ำตาย ไปเจอ เจอพระเยซู พระเยซูก็บอก เนี่ย เราพยายามให้คนมาชักชวนเจ้าหลายครั้งแล้ว แต่เจ้าไม่สนใจในศาสนาเรา เจ้าก็เลยต้องลงนรกชั่วนิรันดร์ ?

ตอบ : ชั่วนิรันดร์นี่ อยากรู้ได้มากเลยละ จริงๆ แล้วก็ถือว่าของเขาอยู่ในลักษณะที่เรียกว่า จะข่ม ตั้งใจจะข่มศาสนาอื่นเขา เผยแพร่ในลักษณะนี้พระพุทธเจ้าไม่สรรเสริญ เพราะว่าพระพุทธเจ้าท่านพูดถึงการเผยแพร่ศาสนา พระองค์ท่านคือ แนะนำเพื่อประโยชน์ของเขา แนะนำเพื่อความสุขของเขา จะไม่ยกศาสนาของเราว่าดีกว่าความเชื่อของเขา จะไม่มีการประเทกตข่มเขาลง อะไรพวกนี้

ถาม : แต่ผมดูแล้วมันคล้ายๆ จริงๆ นะ อย่างล้างบาปอย่างเนี่ย สารภาพบาป ก็เหมือนกับตอนพระท่านปลงอาบัติ ?

ตอบ : พระคริสต์ท่านสอนให้สารภาพ แต่คราวนี้ว่า สารภาพบาป บางทีมันอายเขา เขาเลยสอนให้ล้างบาปแทน ระยะเวลา เอาคำสอนพระคริสต์มาดัดแปลงให้เข้ากับกิเลสคน ตัวอย่างของเรา เขาเรียก สัทธิธรรมปฏิรูป

ถาม : จริงๆของเราก็ ก็มีการดัดแปลงบ่อยๆ ?

ตอบ : เยอะ ประเภทดัดแปลงเข้ากับกิเลสชาวบ้านได้ แหม...รายๆ ไปตามๆ กัน พอเอาของจริงมา เขาไม่ค่อยสนใจกัน

ถาม : แล้วปฏิรูปอะไรเนี่ยครับ ?

ตอบ : ปล่อยเขาปฏิรูปต่อไปเถอะ

ถาม : จะสำเร็จไหม ไม่ออกมารบกันหรือครับ ?

ตอบ : แล้วจะรบกันไปทำไมละ ?

ถาม : ก็เห็น เอามือบมาชนมือบ ?

ตอบ : ก็นั่นแหละ ผิดตั้งแต่คิดจะเอามือบมาชนมือบแล้ว โดยปกติทั่วไปแล้ว แค่คนธรรมดาความเห็นไม่ตรงกัน เห็นแย้งกันได้ นี่ถ้าหากว่าถือว่าคุณเป็นพุทธศาสนิกชน เป็นผู้ที่ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ แค่คนแย้งแล้วคุณเห็นเขาเป็นศัตรูก็บรล้วยแล้ว

ถาม : ผมว่ามันไม่รู้สิ มันทั้งสองฝั่ง ก็มาจบบ้างหลวงตาบ้าง มาจบบ้างสงฆ์ ?

ตอบ : ก็ปล่อยเขา

ถาม : แต่ผมนึกๆ แล้วทำไมท่านไม่ออกมาห้ามปรามบ้างล่ะ ?

ตอบ : ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะว่าถ้าหากว่าโดดลงไปเล่นชะอีก ก็จะพาคนหมู่มากร่วมเข้าไปอีก เพราะว่าแต่ละองค์ท่านก็มีลูกศิษย์มากมายทั้งนั้น ก็เลยจำเป็นต้องนิ่งไว้ เขาจะว่าอะไรก็ให้เขาว่าไป วันก่อนบอกสำนวนกำลังภายในเขาบอกว่า สวรรค์มีทางเจ้าไม่ไป นรกไร้ประตูเลือกตะกายมา ก็ปล่อยมันลง สำนวนจีนมันสะใจกว่า

ถาม : แต่ผมว่านะครับ ให้เห็นตัวอย่างความเป็นทุกข์ของคน หนึ่ง

ก็ยังรู้สึก ว่าทำไมยังต้องเดินทางต่อไป ?

ตอบ : อันนี้ อาตมา โน คอมเม้นท์ แล้วแต่โยมเหอะ ก็เพราะยังอยากเดินอยู่

ถาม : ควรจะทำอะไรให้มันดีที่สุดล่ะ ?

ตอบ : เป็นพระพุทธเจ้าวิริยาริกะ ดีที่สุด สิบหกอสงไขยกัป

ถาม : ผมหมายถึงว่า ควรจะแบบทำอย่างไรบ้างที่แบบมันเร็ว ๆ หน่อย?

ตอบ : ไม่มี มีทางตรงก็คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ที่ย่อมาจาก มรรค ๘ นั้นแหละ ตรงที่สุดแล้ว

ถาม : แต่ที่เคยอ่านนะครับที่หลวงพ่อ หรือหลวงพี่บอก ที่บางองค์ พระโพธิสัตว์ที่ท่านเอาร่างกายเผาเป็นพุทธบูชา แล้วแบบทำให้เร็วขึ้นอย่างเนี่ยครับ ?

ตอบ : อันนั้นของท่านเองท่านตั้งใจทำ ความเข้มแข็งของท่าน การปรารถนาพระโพธิญาณ จะมีมาว่า ปรารถนาด้วยใจ ปรารถนาด้วยวาจา ปรารถนาด้วยกาย ปรารถนาด้วยกาย และวาจา อย่างเช่นว่า ปรารถนาด้วยใจ ก็คือ ตั้งใจว่า เราจะช่วยเหลือสัตว์โลกให้พ้นจากวิภวสงสาร สิ่งใดที่เราจะให้เขา รู้ ด้วย สิ่งใดที่เรามีความสุขจะให้เขาสุข ด้วย คิดในใจ แล้วปรารถนาด้วยใจ ถ้าเอ่ยออกมาคือปรารถนาด้วยวาจา กายกับวาจา อย่างเช่นว่า พระโพธิสัตว์แลเห็นเสือกำลังจะกินลูกตัวเอง เพราะหาอาหารไม่ได้ ตัวเองกำลังบำเพ็ญอยู่บนหน้าผา มองลงไปใต้หน้าผา เสืออยู่ในถ้ำ จะกินลูกตัวเอง ก็เลยตั้งใจว่า ในเมื่อคนอื่นเขาจะเดือนร้อน ตัวเราเองผู้ที่ตั้งใจจะขนถ่ายสัตว์โลกข้ามวิภวสงสาร อย่าให้คนอื่นเขาเดือนร้อนเลย เรายอมสละตนเองดีกว่า ก็ตั้งใจ

อธิษฐานว่า ขอให้ผลการเสียสละนี้ ส่งผลให้ข้าพเจ้า เป็นผู้เข้าถึงพระโพธิญาณด้วยเถิด แล้วก็โดดลงไปให้เสือกิน นี่เรียกว่าปรารถนาด้วยทั้งกาย ทั้งวาจา พอลงไปแปะอยู่ข้างหน้าเสือมันก็เลิกกินลูก หันมาแทะซากท่านแทน

ถาม : อย่างนี้มันเหมือนกับจำเป็นไหมครับว่า ไม่น่าจะมีลูกมีเมียเลย?

ตอบ : จำเป็นต้องมี ถ้าหากว่าไม่มี แล้วจะหาคนร่วมสร้างบารมีมาจากไหน ?

ถาม : แล้วจะตัดใจลงเหวครับ ตอนนั้นเกิดพอจะโดดบ๊ีบหันไป แหย่ลูกยังแบเบาะช่วยตัวเองไม่ได้ ?

ตอบ : ชาตินั้น ท่านเป็นฤๅษีอยู่คนเดียว

ถาม : (หัวเราะ)

ตอบ : เราก็เลือกตอนอยู่คนเดียวสิ จะมีประเภทสละร่างกายเป็นทาน สละเลือดเนื้อเป็นทาน ตัดศีรษะ ตัดแขน ตัดขา ควักดวงตา ควักหัวใจ อะไรแบบนี้ ลองดู จนกระทั่งถึงท้ายๆ ก็ให้ลูกเป็นทาน ให้เมียเป็นทาน

ถาม : อันนั้นบารมีปลายหรือยังครับหลวงพี่ ?

ตอบ : พวกอันนั้นก็ยิ่งนาน ก็ยิ่งเข้มข้น ถ้าหากว่าอย่างพระศรีอริยเมตไตรยนี้ ชาตินี้แรกก็ตัดศีรษะเป็นทานเลย ถวายพระพุทธเจ้า ตั้งความปรารถนาพระโพธิญาณ

ถาม : ชาตินี้แรกที่ปรารถนาเลยหรือครับ ?

ตอบ : เป็นพระเจ้าบรมสังขจักรพรรดิ

ถาม : ก่อนหน้านั้นไม่เคยปรารถนามาก่อนเลยหรือครับ ?

ตอบ : น่าจะเป็นอย่างนั้น

ถาม : แล้วกรรมดีส่งผลให้เป็นถึงพระมหากษัตริย์ โดยที่ไม่เคยบำเพ็ญในพระพุทธศาสนามาก่อน ?

ตอบ : ต้องเคย แต่ไม่เคยคิดจะเป็น

ถาม : อ้อ อย่างพระพุทธเจ้าท่านเปิดโลกที่หนึ่ง ก็จะเป็นกันหมดอยู่แล้วละ จะเหลือใครอยู่ให้ไม่คิดเป็นอีกละ แล้วพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ เปิดโลกทุกพระองค์หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : นั่นเป็นธรรมเนียมเลย ต้องเรียกว่าเป็นพุทธประเพณี

ถาม : แล้วจะรอดได้ด้วยเหอครับ ที่แบบไม่เคยปรารถนามาก่อน ?

ตอบ : ถ้าหากว่าอยู่ในโลกกันต์นี้ รอดแน่ มันไม่เห็นนี้หว่า

ถาม : อ้าว ตอนนั้นในโลกกันต์ก็ไม่เย็นลงเหอครับ ?

ตอบ : แคเห็นสว่างวูบเดียว เหมือนยังกับฟ้าแลบผ่านในที่มืดเท่านั้น ให้เย็นลงกว่านั้นก็ไมไหว เย็นสุดๆ ของมันแล้ว

ถาม : เอ๊ะ แล้วอย่างนี้แสดงว่า มีพระพุทธเจ้าบางองค์ท่านเคยผ่านโลกกันต์ด้วยสิครับ ?

ตอบ : ไม่แน่ใจเหมือนกัน ต้องถามท่านดู

ถาม : มีใครที่แบบตกโลกกันต์สั้นๆ ไหมครับ ตกแป๊บเดียว ?

ตอบ : คงไม่มี เพราะมันสี่เท่าของเวจี อย่างสั้นๆ ของโลกกันต์ โลกกันต์ะโลกะ อันตะ สุดแล้วซึ่งโลก เป็นนรกขุมเดียวที่ไม่จำกัดเวลา อยู่ไปเหอะ เลิกชั่วเมื่อไหร่แล้วค่อยหลุดออกมา (หัวเราะ) คู่กับความชั่วที่ทำ เลิกชั่ว ถ้าเลิกมันก็ไม่ต้องอยู่แล้วสิ โลกกันต์เป็นนรกต่างหากออกไป ไม่ได้อยู่ในเขตนรกทั้งหมด

ถาม : แยกที่สุดแล้วใช้ไหมคะ ?

ตอบ : ถือว่าแยกที่สุด ไม่ใช่ยากที่สุด เพราะวณรกขุมใหญ่ที่สุด โทษหนักที่สุดคืออเวจีมหานรกเขามีอายุกัปหนึ่ง แต่โลกกันต์เขาไม่มีอายุกัปหนึ่งนี้ยังรู้ว่าถ้าเราเอาผ้าสำลีไปลูบภูเขาหินกว้างยาวสูง ๑๖ กิโลเมตร ให้สึก เสมอพื้นแค่อายุกัปหนึ่ง แต่อันนี้ไม่มีอายุ สภาพมันเป็นยังไง เหมือนกับบ่อหรือหลุมอะไรลึกๆ ที่อยู่ตรงกลาง คำว่า โลกกันต์ก็คือสุดโลก จะเป็นรอยต่อระหว่างมนุษย์ นรก แล้วก็สวรรค์ ตรงบุ่มอยู่ตรงกลางนี้ ไปอยู่กันตรงนั้นแหละ

ถาม : ไม่มีวิธีช่วยเลยเหอครับ ?

ตอบ : ไม่รู้สิ ยังไม่ได้ลอง

ถาม : แล้วอย่างอเวจี ถ้าต้องตกกัปหนึ่ง ถึงเวลาอาจจะตกแค่แบบ ๑๐๐-๒๐๐ ปีอย่างนี้เป็นไปได้ไหมครับ ?

ตอบ : ได้ ก็แบบเดียวกับเทวดา อายุของเขาสมมุติว่าสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ๒๐๐ ปีทิพย์ ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะอยู่ตามนั้น สุปตฺติภูมิตเทพบุตร มีอายุแค่๗วันมนุษย์เอง ถ้าพระพุทธเจ้าไม่ขึ้นไปเทศน์โปรดพุทธมารดา ได้ฟังเทศน์จนกลายเป็นพระโสดาบันละก็ ลงนรกไปนานแล้ว ไม่จำเป็นต้องอยู่จนครบอายุที่เขากำหนดเพราะว่า กรรมที่ทำแต่ละอย่างหนักเบาไม่เท่ากัน แต่จะไปทำกรรม สมมุติว่าคนหนึ่งโดนแจ้งข้อหาพยายามฆ่า คือใช้อาวุธทำร้ายคนอื่น แต่ขณะเดียวกัน อีกคนหนึ่งแค่ชกปิ่นขึ้นมาชุกก็แจ้งข้อหาพยายามฆ่าเหมือนกัน อันนี้ว่าตามกฎหมายไทยเลยนะ แล้วโทษมันจะหนักเท่ากันชะเมื่อไหร่ละ? อันหนึ่งลงมือชะเลือดตกยางออก บาดเจ็บสาหัสไปเลย อีกอันหนึ่งแค่ชุกเฉยๆ แต่แจ้งข้อหาเดียวกันก็เลยลงนรกขุมเดียวกัน แต่โทษมันยาวสั้นต่างกัน

ถาม : ทำความชั่วน้อยๆ ถ้าผลออกไปก็คงลงน้อยหน่อย ?

ตอบ : ไม่เป็นไร อนุญาตให้ลงได้ ๔๕๕ ขุม เว้นไว้ชะขุมหนึ่ง

ถาม : ทั้งหมด ๔๕๕ ขุมหรือครับ?

ตอบ : ๔๕๖

ถาม : ถ้ารวมโลกันต์ด้วย?

ตอบ : รวมโลกันต์ด้วย ๔๕๗ แต่โลกันต์เขาไม่นับรวม ถือเป็นเขตพิเศษต่างหากออกไป

ถาม : อ้าว แล้วทำไมเว้นอะไรไว้หลุมหนึ่งล่ะครับ ?

ตอบ : ก็เมื่อก็บอกใจ ถ้าหากว่าทำชั่วน้อยลงก็เว้นให้หลุมหนึ่งเหลือไว้ชะ ๔๕๕ แล้วกัน

ถาม : ต้องเป็นแบบแผนด้วยหรือครับ ว่าหลุดจากอเวจีแล้วต้องมานรกบริวาร ต้องมา... ?

ตอบ : กติกาของเขาเป็นอย่างนั้น ต้องเดินผ่าน ในเมื่อผ่านก็วะน้อยแล้วกัน

ถาม : มันหลุดขึ้นมาเลยไม่ได้หรือครับเป็นไปไม่ได้ไหมครับกำลังร้อนอยู่... ?

ตอบ : มีๆๆๆ มีที่หลุดไปเลยก็มี ตัวอย่างก็คือผู้ที่นึกถึงความดีขึ้นมาได้ ก็หลุดไปเลย โอกาสที่จะนึกถึงความดีมันน้อยมาก อย่างเช่นว่า มีสัตว์นรกตนหนึ่ง ก่อนหน้านี้ เป็นอุบาสกชรา ตั้งใจจะบวชลูกตัวเอง ก็พอถึงวันบวชก็เอาผ้ากาสาวพัสตร์ถวายก็คือ มอบให้กับนาค ที่นี้ตัวเองแก่ชรา เงอะๆ งะๆ แล้ว ก็ทำเอาผ้าห่มนกกพื้นเสียงดังต๊อบ เสียงผ้าตกพื้น มันติดอยู่ในใจของแก ในเมื่อมันติดอยู่ในใจของแก แต่ว่าตอนตายใจแก

ไม่ได้เกาะอยู่ตรงจุดนั้น มัวไปวุ่นวายกับสิ่งที่เศร้าหมองต่างๆ ก็ลงนรกไปก่อน พอลงนรกไปก่อน นายนิรบาลเอาดาช่ายเหล็กมาเพื่อจะทอดจับเอาสัตว์นรกไปทรมาน เสียงดาช่ายกระทบพื้น เหมือนยังกับเสียงผ้าหล่นกระทบพื้น แกก็เลยจำขึ้นมาได้ว่าแกเคยบวชลูกชายเอาไว้ พอนึกถึงความดีได้ ความดีทั้งหมดรวมตัว พ้นจากเขตนั้นไปเป็นเทวดาไปเลย ส่วนอีกรายหนึ่ง คล้ายๆกัน บวชลูกเหมือนกัน นายนิรบาลหิ้วโยนลงขุมนรกแล้ว ปรากฏว่ามีจิ๋วมารองรับลอยขึ้นมาอยู่ข้างบน นายนิรบาลก็แปลกใจหิ้วโยนไปใหม่ ก็รองรับขึ้นมาอีก ถามว่าเขาบอกว่าทำความดีอะไรมา เขาบอกว่าเห็นไฟนรกสีเหมือนจิ๋วรูกที่เคยบวชนึกขึ้นมาได้ รอดไปอย่างหวุดหวิดเลย นั้น ขนาดโยนลงไปแล้วนะ

ถาม : ขึ้นอยู่กับว่าเราจะนึกได้หรือเปล่า ?

ตอบ : ใช่สำคัญตรงนั้นเลย บุคคลที่ทำกรรมหนัก ๆ มา พระยายมราชสอบสวนถามรายละเอียดหมดทุกอย่างของความดีเขานึกไม่ได้ เพราะกรรมมันกดอยู่ บังอยู่ ประเภทนึกได้พูดไม่ออกบ้าง นึกไม่ได้เลยบ้างอะไรบ้าง ในเมื่อท่านพยายามจนถึงที่สุดแล้วไม่สามารถจะบอกได้ว่าทำความดีอะไรมาบ้าง ท่านก็ต้องยอมปล่อยให้เขาได้รับความชั่ว คือลงนรกไปชะก่อน พ้นขึ้นมาแล้วค่อยมาว่าเรื่องความดีกันใหม่ ถ้านึกได้ แม้แต่คิดเดี๋ยวก็นึกอันว่าไปสบายข้างบนก่อน แล้วถ้าหากว่ายังประมาทผลอลงมาอีกก็ดอกเบียดตันอีกทีหนึ่ง ความดีกับความชั่วหักกลบลบล้างไม่ได้แยกกันรับไปตามวาระของมัน

ถาม : ถ้าทำแต่ว่านึกไม่ได้ก็ต้องลงโทษก่อนหรือคะ ?

ตอบ : ถามว่าทำไหม ไม่ได้ถามว่านึกออกไหม

ถาม : ถ้าทำแต่นี้ก็ไม่ออกล่ะคะ ?

ตอบ : ถ้านึกไม่ออก ก็โดน ทำหรือเปล่า ไม่ได้ถามว่านี่ออกหรือเปล่า เพราะฉะนั้นนึกถึงความดีให้ชินเอาไว้ ถึงเวลาใจเกาะความดี ไป เสวยความดีเลย แล้วก็หาทางหนีมัน อย่าเผลอลงไปข้างล่างได้แล้วกัน ลงไปเมื่อไหร่ดอกเบี้ยวทบต้น มันทบเอาไว้บานเลย ถ้าอย่างพวกเรานี้ ก็คงประเภทเงินต้นร้อยเดียว แต่ดอกเบี้ยวเป็นล้านแล้ว หนีมันมานาน เหลือ เกินนี้

ถาม : ผมสงสัยอยู่อย่าง อยู่ดี ๆ ก็ไม่ชอบ ทำไมชอบอุบัติขึ้นมาเป็นชีวิต คือเหมือนแต่ก่อนก็ไม่มีชีวิตให้ต้องมารับรู้ แล้วก็ดันไปจุดขึ้นมา แล้วที่นี้ก็เวียนว่ายตายเกิดเข้าไป ?

ตอบ : ส่วนผสมมันลงตัวพอดี มันไม่ลงตัวพอดี ก็ไม่ได้มาเกิดอยู่แล้ว

ถาม : สงสัยว่าเวลาคนเราตายไป พอจิตออกจากร่างใช้ใหม่คะ แล้วจิต มันจะเป็นรูปร่างเหมือนหน้าตาคนที่ก่อนจะตาย ?

ตอบ : ไม่แน่ ทำความดีเอาไว้มากจิตก็จะเป็นไปตามบุญตามบารมีของตัวเอง คือสวยสดงดงามไป ถ้าทำความชั่วไว้มากสภาพภายในก็เศร้าหมอง อาจจะอยู่ในลักษณะของสัตว์นรก เปรต อสุรกายเลยก็มี หรือไม่ก็อยู่ในลักษณะที่ประเภททั้งโทรม ทั้งซัด ดูไม่ได้เลยก็มี แต่ว่าเราจะรู้เลยว่านั่นคือเรา คนอื่นเขาเห็น เขาก็รู้เลยว่านั่นคือเรา เพราะว่าในสภาพเขตอื่นเขามีความเป็นทิพย์เป็นปกติดอยู่

